

خطی - فهرست شده

۱۳۷۲۷

خطی - فهرست شده
۱۴۷۲۷

جان نصرت کجاست درم و نوبه سر

با کمانه ناپاک پاک را بکوه شریک کند و شب تا بخرید کند
 و بجزیرا یک جزیره تواند کرد و جمع می شود عقل است در آفرین و خوش
 آفریننده عالم خویش را کب است و تربیت ویتس شود از بار بار
 بکجه و بار باران در درین و در آسمان زمین خویش در سود و در نیم
 و بجا و از این خوشی را نه بود که از آن فضا لیم چون کا و در این سر
 که در خویش کرد ایم و چون کم بد بلب خیال جید بر خویش کیم
 حجاب بین مقصود خود ندانیم و بقصد تو می آیم اگر گفت که از این فضا
 ان اعرف خوات توبه و بجزیره مقصد می بین معلول است اینها
 و اصفا که بر رخ عالمین است ما عفا که را بجزیره فرموده اند اگر از آن
 نیازها حقان خویشی بمان نازت کشیم و به نیازت خویشین کشیم
 بمان باشن است اندر نه این کشی پنم شایسته است
 که از شایسته خزن دار و درون از خزن دریا که از لوله اول بود
 این شایسته نامت و محسوس فیضان لب لب و صلب چنان آید شایسته

شای

با دوی عشق تو بر باد که در بر دوی او شد خاک میز بسجده بر سلاطین
 که کشنده بنده او پادشاه کوبین است هر که کشنده او زنده بود
 حکایت یکا از ندیب ن جلیس و یاران منس که عمری کلفش است
 هم انقضی و شد با همه سبک روحی تن را چو جان عزیز و آشی و به
 پرورش آن بی است لاشتی قافله ازین چو تن جاز و زین
 بنور دین که زشت آید درون مرشد عیدان و درون کوکب
 در و پیا و زمان را از رجب نه می اگر بحدیف طبعش خوش
 نو در عطا حسن خلق او درون کربان و درون خندان به شای
 عید با و بسکون شتاب فرودی نقدان احوال را بسکونی نقد
 و سکر محو را در ارض جیتی در فضا و صحت و دستان ختم کوفتی
 و چشم کفی غلط بدن را با غلبه چوب و شیرین بهمانه بود این
 اخلاص حقیقی و فضا که کن را در تربیت آن جان و تن کما
 با و توفیق نفس و تاثیر نفس طلب هر نفس بود و او است
 قد و دعا و علق از شایه احوال اگر از چاه عذاب بر خور
 و موی از می شش بر موی که دلی علی آن عقد بر انگشت شست
 از غلبه حور است باقی علاج از از جبر است شیشه عطاران شای

هم جزا بمولی کرده بدو کشیدی سالیان سپاسنامه
 بزرگ سادت از عدلت خربش سرودی: بر سر سادت نشست
 آرزو کند روح: خدای من که باین میخیم ملای را: از دانت
 اطوار خیزد سادت الهامات هم بخوئی ولی بچند آن بخوئی در جمع
 گوشه و از وقت مرهم تو شد گرفت زهر را بر زبان نقد کشید نفس
 نفس خیزد جیب سادت از نقد لذیذت بزنی کشمش از سر
 دل موشت و هم از غلغله نفس ندانسته جویم از غم روزگار
 بجای مر سادت به بهانه مدد و عادت به بهانه غم خیم خندان مقهور
 طبیعت است و مخد در از غیبت از دوستان بدستنی است
 انکم انشد نغمات و داده بدو ملک و عذرا هم ملک خدایم
 ای سادت صبا الله علیه و آله سبک گیر از کفر خطایه
 او در در صفت قلندران صبا حق میفرود و قبحی می ماند
 در دگر صدم بود و دست خویش نام: به چوین با قلندران ای
 از ویشتر سندان بر گشت: از نماند تر نفس در دین و وقت
 نفس کشیدن طاعت شیطان را در دینت سلطان بخت
 جز نیست با نون و شبیه و پاوش و ساد دل صغیف الهی را
 موعظه

خلی
 ۲۷

جنت از آنکه هیچ نیست
 او هیچ: جنت خود هیچ است و آن هیچ
 بوزارت او نیست: جنت خود هیچ است و آن هیچ
 این که کار ملک است: جنت خود هیچ است و آن هیچ
 عید کردیم دیدم بدین حق: جنت خود هیچ است و آن هیچ
 جیب باغ باغ باغ: جنت خود هیچ است و آن هیچ
 جیب تر شد خورشید: جنت خود هیچ است و آن هیچ
 ملک ملک ملک: جنت خود هیچ است و آن هیچ
 ناسرا از آن: جنت خود هیچ است و آن هیچ
 خنجر و خنجر: جنت خود هیچ است و آن هیچ
 و او با غلبه: جنت خود هیچ است و آن هیچ
 از خنجر زات آگاه: جنت خود هیچ است و آن هیچ
 خنجر او بگذرد: جنت خود هیچ است و آن هیچ
 از ملک: جنت خود هیچ است و آن هیچ
 با صفت و شین: جنت خود هیچ است و آن هیچ
 بوستان خندان: جنت خود هیچ است و آن هیچ
 در جنت: جنت خود هیچ است و آن هیچ
 جنت: جنت خود هیچ است و آن هیچ

عشق از عذاب خویش گنجی کنی که در بنده خود گرفتاریم و چنانچه در
در خواب غفلت و غش ده بنده ایم آه از آن دم که در نوبت بیدار شویم
و حرمت بیکاری بر نوازت از دست کار در دل آید چنانچه تا ما غفلت
فی حبیب است حق بجان شریف است و جان سیرین عزیز است حق بجان
سیرین است از دل و جان مبدین جوهری است بهما صلی چون ز کبریا
هر کردی دوی در دل از روی خویش بانشان کنش دی بختان دل
و وقت بچرخ اندر دوزخ و از انجمن بپوش تو دانی چه حشره توانی آنچه
حاشا محمد صلی الله علیه و آله و سلم بر است از ستاره ای که در دهنش است
و امانت نایم و اشی صلات الله علیه و آله و سلم بر است و است التمس طاعة
و الله تعالی بار خسته آنچه فرمودی کردند و آنچه فرمودند کردیم خدایا زکوة ما فرست
حکایت کنند در زمان صفایان عشق است و عشق بر سر که زبان
امان دلتان زمان امیر اردان به شیخ بلا در نیت ما و مرگشت که آن
بدست کند و در آنجا است که با دست تمام بد آنجا تا مشن کرد و فتح آنجا
میر و بشیر شمس لعلان دست از شکریان اموال مغارت برده و دیگر
بغیر آو که با میر عرضه کردند و خیزی در غایت حسن افعال در عقله بر آن
بجوبت کارخان و حور بکشد میان اختر از آناه و بر بانی راسته
که دل طفل صغیره مرده براد چندی و خاطر افروخته شیخ کبریه
جوانی بر او چیدی و بهر کدافی دیاجی ذواب و بهر بخت
میر و صنیعه و بهر شوق من ذواق شمش و بهر شوق من ذواق شمش
در حال امیر کبیر و امیر ابراهیم و اما دلت من الله تعالی بعبود عشق آمو
چون بر کنی

عشق آمو چنانچه بر کنی که بهر کبیر کبیر کند و دور از خویش خواند
و دیگر غشایم بر شکریان را اند بکشد حق عزت از امرت و در گشت
و آن ملک بملک اینجا باز کند است اینجا که حکم تازه به حکم
صفت بیا بروان برکت و حشر بک زهت که از ریاست حق
اورا مقهور است محبت خویش دید گفت که بر من توفیق
میست چه مراد دل بهر در جانا تو مقصد خویش و در گشت
و حیل اورا بامن هر لحظه حیدر و جود من در نوبت که انقطاع
راشته به شمع تو میست و انقطاع آن بند پر تو نه و صغره تو نه
این آنچه میست و صید من جو باز عشق کبر میست و خدایا سلطان
لکن در آن مصلحت خویش شده گفت با دوی تو روی جان تو را
با دهن تو و صحن جان تو را با دهن سیر زلف تو را کنم از من
چونم اردوان تو را با بروان برکت نصرت و طرفی از نطق
که از من حق صیغه معروف است معین ساخت و نشینگاه او را
مفروض خویش نصرتی بود بر فراز طشت سنگی که یکصد سال
ار شمع داشت و در زیر آن گشت کوه دودی که زنجیر و جود بود
بریدی و بهر نعل بهر بریدی بطرف او و ارسل محذوف که مرغ
آبی از کنه زبران در دهن بود و ایگان و مینیان بخت شتر
بر کلمات که بخت و چای بکس را شکر کنند و بدانش کنند
و خزان است نای باغ شکوه و الله تعالی بر آن کرده بود و در کجای
کنیده که بهر مینیان داشت و بر دل بخی فرادان چنانچه عقد میست

بود که: **حسبنداشت** وراثت آن که در جهان برستند: **بهر** و **میل**
اوب و در میان برزب از بی نرفست با روزی **بهر** و **میل**
ان قهرش این گشته **قد** نگار ان است یعنی را ایل بر و صراحت
خویش **ساخت** بران قهرش **بهر** و **میل** ان **میران** و **میل**
بهر **بهر** با ان **نگار** پس از **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
پرسید سر **میل** و او **نگار** **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
بهر **میل** و او **نگار** **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
لوق **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
لوق **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
از **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
همه روز **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
و **نگار** **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
بهر **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
سر **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
و **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
مر از **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
ان **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
و **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
طرف **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
چشم **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان

بهر

بهر **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
باب **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
ق **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
از ان **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
یک **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
ناله **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
جهرت **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
از **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
و **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
حکایت و **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
چون **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
به **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
صفت **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
بر **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
شهر **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
ان **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
چون **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
بهر **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
من **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان
چون **میل** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان **بهر** و **میل** ان

[illegible]

21

دحق و دحق مملکت ایران در کستان و هندستان و
 ایران را در ایران که هست و در کشت برب قاعه روزگار که
 جز بند ملک اندرین پنج برای و نب سلسله مرورش
 مجتهد سخنان فرزند کشید فان بعد رسید و او با و شایسته
 نفس برب مقصد مذکور رای بود و خصایر ملک با کمال انب جمع
 داشت بطریق و در سبب خلق و علقه کافی و عدل و انی در
 اندک مدت مملکت عراق و فارس و آذربایجان چون
 قلوب جمهور را سرسخت و مغلوب ساخت پس از انقضای وقت و بعد
 مدت بر عادت زمانه ناپدید از زمانش برآمد و زمانه پدید آمد
 پسر آمد و در آن با و شایسته و بهجت پسر خلف ماند هر یک در قیام و عظم
 متاع لشکری و متاع کشوری پدید آمد و در حقیقتان ملک بجهان
 سوره شاه و عم تاجدارم محمدش که در روضه رضوان قرار و دم بدم
 بخوان بر روح پاکش نثار باد که هر یک در و آخر کج و در و عظم
 نمایان شد و قیام و در سلاطین زمانه ستانده و در سبب و عظم
 پادشاه و ابن یامین از یقوت جهان محسود و برادران کشیدین
 اختلاف چندی امور سلطنت و استبدادی بر مملکت ممل و عظم
 جز

محنت ماند آخر بخت ایرانیان تیره و دشمنان چهره کشته زمانه
 و عفا و زنده داری چه عظم و انصاف و در عظم و داری ما عظم
 و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب
 نش و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب
 بر کین و کمر نندین و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب
 مردی و مرد و کینه و کینه و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب
 بود و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب
 رستم و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب
 از زمانه و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب
 یافت پس از تجدید و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب
 پدید از اقبال را بوجه و ناکره و روزگار که عین زمانه و در سبب
 دن کار ناپسند بود و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب
 نفس بر آب و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب
 رفت و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب
 در عظم و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب
 بجا نب کشان پرور آمد و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب و در سبب

و سالی فی چند ملک ایران رفته و در بند الی حد فخر متحرک
 کرد و لشکران دولت و مملکت بدتر ساخت و از پادشاهی بود با
 شدید و پیش برید و غرضی نداشت و خودی پنج و قهری مغرور و
 نافذ و رانی صایب و اندیشه نایب و پشت چون کوه بر پا
 که حاصل مقصود جهان و ضابطه مطلب جهان و پرده اقبال
 و بخت و شایان تاج و تخت بود و نسبت ظهور زوکی که دید
 پیران نزدیک مارا روز بروز زوکی و فیه از بخت و قبال
 پیش منصف ظهور میرسد چنانچه شاه حسین بن محمد ابن اقبال
 و پدر نامدارم محمد ابن آمل شد و عثم تا بدارم مکتب سبب
 سلطنت و اجدال تقصیر این اجمال و گردانی آن پادشاه از اسباب
 بطلان و تاریخ محمد شاهی شرح و مضبوط و در سال کمر از و دست
 یافته و بهر میخیز مملکت که جهان و بروج و درین غرضیت
 طوکانه کرو پس از استیلا و آن مملکت و بهر صایب
 و مملکت کبشو و نوشی حصار که است این از صیبا کین
 قلعه کوتاه و قلعه ان اندی تا لبش مهر و ماه بود و غرض خرم بر
 تقدیر ترک خرم کرده بهال بازده افزون را بکمر از و دست

لوحه

که بجهت سادش زمان است فخر می کشود و نشتی حشر
 که در نیافت و در آن کوه را بیک نظر زمین بخشی در پای
 او یک ضعیف مملکت کفایتی و زمانی او یک چهره پس از پشت
 آن صخره صاف و شاد و در صفت و کمیت صاف و تان کرد
 شقای که در پای تخت خورشید برید قرب و اعتبار و خورشید
 بطلم که خفت مرده و در و تخت و تان کرده شنید اسب
 از این جهان فانی خفت بدار و آتشید فرو خشت
 او در مملکت فرو خفت آن خرد و زن بکانت سرنا خشت
 بالین برنا و جهان را چنین است آملین دود و جهان پرور
 جو خدای درود چو مرید در پروردیدن چه بود و دانش بکند
 اندران شایا و جهان از جهل اندر آرا بایا لشکران پر کشت
 و لشکر فایان دل از جان بکشد بکایت و از بکشد طهران
 براد و پراه و شت و کوه بکشد و کشت صاف و تان تاج و تخت
 و کله سلطنت بر ایگان و اسباب تجار و ترک نعمت فیه
 خید سرور در کشور گیر و در و خشت بر کشت فایان از این مملکت
 نه بکشد بر کله ای سر از سر و است براب بریز با خرد بر آ

دست و شراب باقتدا و شکر و اقتدا و کسرتیا و سلطنت
 در پست خراسان و ابله زرک و دواقتد خوش درو ملک
 فارس بجای دولت و من حضرت رسید کجاست دلی
 پر زرد و سپر زرکین بخونج اهر شاه ایران زمین پامده
 اگرستان سپاه و فاضان و رکاه روی خجسته در آرد ویم جلوه
 راد کبر از دود و زیبا یان رسنیدیم صا و ق فافان بخت ار از
 لشکر جوشه قزوین رسیدش از کوه استقام مرکب استقام
 توشی اخلاص چهار هزار کس از زمین خوشی کشته و خسته هم در
 خدا را یاد کردیم و زرد و خردانه و دوشیم و روان بنسب
 قشای و روی هد بکثر میریشت مرکب ن راندر و رشت بود
 و سنان نزنه شعله کشت چون نهاب بر شیطان درین کون
 و صفت بر کلاه بر او تاخته فخر یافتیم تخت و کلاه از دوازده
 سمر و کنه اربابش جویم بخت سلطنت با نکت جم بر بختیم
 بغیر کردن برافرازگاه ای باره و مردانه لود بهیم شامی
 افزاییم بکشی ده دریم زب فتم زنا کجاستی کفتم بیج
 نهادیم از دود و دقان خراج رواق ایوان بر طاق کیران نیم

از کلاه

از کلاه و قشای و دما و افرو ویم بویابی جازیم و خرمیابی
 جازیم کشور کاشودیم و شکر کاشیم زبردستان زیر و ستا
 و روییم و زبردستان بجایش کردیم و دخیال بدایت سلطنت
 از منتهای کرج و ارمین ناقصی خرمین چهار باره راه طوله وارک
 عمان تالب بحر خوز و ما به راه خرمی سلطنت قاهره و خرازند
 کامل و رافت شامل خراسان طوم به اوز خراسان مملکت خراسانی
 ندی از عرض جهان منقطع و استیم نو با دکان باغ سلطنت و پر
 دکان جبهه خدایت یعنی شاهزادگان با ندان و واد بر تاده
 و با سامی عدالت و انصاف تا کشور با دوان و معور دارند
 و بخت بر خط حدود و دور کماند و در هر شهری شهر یاری و در
 عرش تباری کاشیم رخت اطراف کشور نه انگف مملکت
 از ملکن و ملکن ایشان حصی حصین دست می سین یافت
 رواج ندب میف جعفری و فراغ ملت حنیف اتنی خری
 که از پس صاحب شمسین و ناظم فطم وین حسین الله
 علیه و آله و حسین با نوط حبیب از عده مهر او کفر و دین
 کاسه و ده سد و ناظم افق و بدان سان که در باب یوانج

از کار بکارینا بودیم از خون کشکان آب رود ارسک غضب
 و صنیف و دو دایم از خنجر خنجر ایشان عرض مصاف آوردیم
 و رسال نیز از رود ویت و بجوی کهره روس قدم بجای نهاده
 محمدان ایران در بدل انفس مرد پیش کردند مرا عید داده
 من بقتل سپهر پشته فقیه را و غلبه خنجر از تبه احوال عظیم را
 این کثیر و در مایه میدویش خنجر خنجر و سخت یکسان
 و مرگ را مایه عیت جادوان و پسند سپهر از طول بد خویشی
 مغرط و صروب و صروب و مینج و رنج و هشتم که انفس خنجر
 اگر چه در خنجر سپهر از انفس نوم کافر از بر باد و خنجر
 دیز بکثیر کار جادو که در زمان سپهر با مرال و انفس مر رفت
 ناقص بخنجر استیم بنظر یقه خنجر که بر جرح و شیره مضر و دانه
 از صدمات است اندک از ایران تکت سکر که در قطع
 بر میداده که در زنده از خوانه بامره بونایه جان سپهر
 بدل کردیم آن طایفه خنجر را از ان مملکت سپهر مملکت
 خنجر را از سپهر فرستادیم و انقا و مصالحت شبیه
 انقیاد و مصلحت و متابعت این دولت است که حکام

مکار

حکام ما را چون قضا سرزمین کردن ننهند و او امر فرمان صبیح
 چون قربان ضیاء مضمی و مقبول دارند و سلمان را از بکر
 و بار کالیف است از اولانی که چون کجا و با خورسید
 و روزگار باید که سلطنت از قرن اول بقرن ثانی بپرسد
 ملک اطراف سلطنت سلطنت و سلطنت و ملک و ملک
 انان حرا نه محض است هم بطور ابرو ملک ملک با کمال حق
 مصالحت و مصلحت و مصلحت و مصلحت و مصلحت
 و مصلحت با یکدیگر را بفرست و استیذان این را در دست
 و دکلدر این حضرت موقوف و محول و شسته تا نون جوان
 گیر و همبند از سر از کتبه و ایران این روزها سپهرند و کار
 اعظم و کردار مملکت و مملکت را بر و و قهر کار کردار و کار
 و نان عتبه اجداد ماعرضه دهند نام نامی ماکه است
 فتح و مملکت بر کتبه ریاات کتبت کاشته متان غیا
 مبارک ماکه آید و قدر کم حسن صورت کم از او نکار است
 حرافین رکت دهند بر بایره و شاره لغزش بند و بدین
 روم و خنجر بر تاج و خنجر و خنجر و خنجر و خنجر

صفت داد جان خدمت وقتی اگر در نظم بشمار و وزن فلک
 البکار اتفاق فرصت داشت محبتی اشد نمیدانان و
 ششسان در مضامین و بنای زمان اند و زمان سحر مایه
 سخن و مبرایه و نخبه ساخته در قصاید شاعرانه و غزلیات عاشقانه
 و ششریات کارخانه و رباعیات مشتاقانه بختها پرده
 بجز این در عثمان و دیگر بخت و درم و مصر و عثمان برند
 مانا برند و شیر دریا بخت نیز که در و در چین باید بود
 بلوک اطراف بخت فرستد و غنیمت یا بخت ملک
 و سلطان و در عثمان آن کلام بلوک ملک و کلام بلوک
 و کتاب خانه سپارند بصل عثمان چو میر نظم
 را در خوشاب کشید و جوف صدف خرد و از شیرین
 آب شود آو زده گوشت صدف شود از سیمان آن ملک
 اندیش بستمون بقدر و بستمون حسن و در و در
 اگر آب حمرت بدمان آرد و جان دارد و خوشه در جان
 از شاه فرو ریزد و آرد آن ندارد آرد و در و در
 شکر و رهند از صدف شیرین و شیرین و شیرین و شیرین
 مهر

همدست و خیمه بخت به قهر با رخسار و از قوه نامیه
 با همه جلالت بطرات بنات مشتاقی بکوه و از عود انعام
 راضی و قانع آید به الحمد و زمره لائقان هند و همه کاران
 مصر و نقد صوفیان روم زبان نظم و کلمات و زبان
 لفظ و لغز و نیز میگرد است را قبول نامه که در لفظ
 تا مدت برای این دشت شریف مخصوص و دشت آید و است
 ملک بخت می بران مخصوص اگر مختار آن ممالک اند
 و مختار آن ملک در عالم رضا سر دهند و با هر آن
 سر دهند قمار مارا که در جهان را از زمین بیا آید
 و بقمار مارا از هر جهان عزیز تر جویند به شارب خشنود و
 شمع با بر اینان و اسلامانیت که تیغ بر سر بخت
 و او و بخت بر و در این نعمت جاویدند و درم خرد
 این است عالم گیر بخت و در نعمت و شادمانی
 قهرمان را ریاست و کار آید دهند و منتقد و بخت
 متفق اند و مرکب و مله و درین شرب مرده و آید
 که الهام و الهام و الهام و الهام و الهام و الهام

در پنج اخلاق در این مقصود مکتوبند و آنست که حضرت ابوبکر
 من بشاء خدا جهان و آدم این فرستاده و فرستاده
 شش شهر عز و زور و عزت و دولت جهان و ده
 این نازم از کجاست بدان در چه او نازم و دست
 جهان را از ان نازم و در کجاست چو نیست نهادی
 فرون از جاست ز با هم نیش بر سر پائیس المانی
 و البینون زینده لیمه دنیا که همه کار از منی عظیم و عظمی
 چیم است از دراز کجاست و در دراز ناک تا این زمان
 آنچه در رفته است و در رفته است و در رفته است و در رفته است
 کبریا و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی
 فرزند و دست پناه نفع و احسان و احسان و احسان و احسان و احسان
 بر شمرند و مجد و ان نو باوه منی و شدت و بر باه نرید
 فی الخلق است و اگر که هر نوز یک تا هر سینه نفع و عظمی و عظمی
 همه عوده بار نوز باور اخلاق و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی
 به اگر کجاست تا و این که اگر کجاست و دست و در رفته است و عظمی
 یک معنی است و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی
 عزت

شریف با دست صدر و دست قدر و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی
 در عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی
 و دولت و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی
 و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی
 نسبت مصداق و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی
 عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی
 عرض امر و کمال که زوال و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی
 و در زوال منظر و مقصود و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی
 عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی
 از ریک و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی
 کمر کجاست و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی
 ان نداند و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی
 رای جوهر شناسان و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی
 بر ان عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی
 که و کمر و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی
 بر سینه عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی و عظمی

قوافل سیم و زرد و خاضه و کمره با سراف بر آب و کحل
 ریزید از نخل که کحل در بادها شک و فضا را آب پاک
 چون بخشان و کن رحسان مردم شکر معده و کمر بند و بود
 حاصل کنند اگر در خط آن اش را در دو بطرف و خط
 معرون است فرمودیم نه تر از آن بود زبانی است
 اند خوازمین ما را از آن اسراف نقصان بدین نیست
 نیست آرام و شش در آستان ای سنده شفا
 رانده شده رعایت حقوق ملت را در روز از روزگار
 استعدا رفت معلوم اف و که با کنتی خود دست کار تمام
 در طلبش اشارت رفت و ز از آب تجارت
 و اصحاب معامت حاضر آوردند از روزگار شش
 اف و عرضه که از نخل آن کحل و فضا آن آب
 پاک کنند و ز و تمام یافته جوهر بر از زم و معیت بر باد
 از کف ناصرب خورشید بخت برده شکرت بخت
 و باز رقت دست یافت به الحمد قطعات جوار
 پر بهار پنهانی که از خونشان رنگ شده و از زبانی

با کان شکسته یا فشرشیمت جهان که مقدم آن
 تا که شمشیر ج از ادب باز در جهان زبان جوهر سر تیغ ناطق است
 سنده و محمد دوست در یار نور فرمود که هر یک که به تیغ ماه
 اختر شب افروزد و در لاله چرخه سپید کاین جسم دانه آن
 مهر سلیمان که طر بر بر تو نور بران صیبت از خطه نیم
 و سحره اند که کس که احصای آن میزد و در خنجره دست
 آن هیچ خنجره نبندد بدیاد کان زرد که هر مانند که تیغ نواز
 ما بخواند اجمارا آنچه از باب صنعت و صباغت
 ایران در ترکیب انما قدرت نموده و سلاطین روم و
 در ترتیب آن زحمت برده بر نیت مجلس آستان ترتیب
 درت ده اند سلطان روم را به دیار باقی مریض و کنگر
 اگر او زار که و صحرای حیدر و مشایخ پادشاه هر اردو نیت
 آید از لایه کپیاده و غلایه باریا قوت که کمر بعد آن کپی
 و حیرت فیران بخت و ترتیب زینت و صنعت صنعت
 انما که کور کفر ابد و عقد ثریا شمر او کجی اند و دره پنهان
 بر دانه بر نشانه سبک استخران از آن معجب که بهار شایسته

آسان کرد و بالبدنه عجیب و شمس ز کرد و دوکان کمان
و شگفت جوهر خفته مبار که اذان بدیع که از جواهر نادر است
از صنایع ایران تحت جزئیات که از دود و دشت و کوه
بخش و دیگر جواهر است است مشحون از ثواب و بسیار
از لیس صفاست مرصع از لعل که لعل بدو من صفاست
و نیز تحت سیمان که گجراتان تحت کار و است و ان تحت
از سنگ مرمر بدیدار که چشمی از کوه یا قوت زرد گستره که
کمان بود و چون روح پاک از تن کف برآورده با نواح
همز و اصناف صحرایر به استیلا میروند تحت لعل شبت و مسمر
و با قلم ریاحین و اشجار شبت و شجر و ایم زمین و کوشا
با کف و اوداف و دیود و استر و رسته همانا کوشا
از هم کوش از و بهر ذاب داده و میش نیش از مانی
و فراد بهر نهد و ندر نبات و اشجار ان اصابه قوه نامیده
و انکس ان اضافه روح حیران و است تحت سیمان خشد
و از ان شش کور دست باد چون کوه بر زن و کوه کور دست
نقد و ماسهر و در انهم نهر می نهد و چرا سدم استدم او را

عا ازند که سر همت میخشان به بهاید بکس و دیگر خوش
 بگرفت که غراض اندیشه در بخت ان مضاعف خوش شد
 کرد از لطافت کو با مع سر است بحال انما چون بدو
 پیوندمی که بخت شتاب طبعیون را خطی طلال از آب
 بسط پستی یا بوی شکر و قور زرف جو جو را بر نوز
 ملک را بسط و غوطه جو دی او بر اندازد جهان را بسط
 و چون داری بدی که کوه فیما فیما بصبح از غایت
 کاتنا کوکب در روز و لای بوری بصفت جو و غوطه جو
 بر قف آسمان آینه کون کون کاتنا سر و لای کاتنا
 متعلق و سنا مندر از حق الزجاء یا دانا ششم که در سر
 و سبب بر خفته از تالش میله را آفتاب اصناف
 که در سقف و جداد در داهلیت حبه با حباس جذب
 و استر در میر و جواسا و جز الهاد چون بود و لای
 مندر لای مانده و قطرات مندر از زرد بود و در و شسته
 او کینه بود ادا البت مندر مندر خلت نجوم الید و است
 مندر لای فلکنا بدو را لای طی و استر مانده تیرند چون

دری که

دریای آب و قرص آفتاب که بی هم چنان نهامر ستم
 هر صفحه از ان محیط از روزگار است که از هر طرف
 و نقش خاک چون در و نظر کنی اسرار روزگار بجز از و جمل
 عالم کون و ف و بدانی ملکات ملکاتش بحال بکند
 کی که صفت با هم چنان نهامر ستم و نیز بکند و قیاس
 قیاس اوقات و تخیل صفت شبانه روز از روز
 ماب یکایک بیات فیر تربت و ترکیب کرده و عدلات
 و آلت چند بر او تعبیه ساخت و عدلات و با هم
 مبتدیان که آفتاب در طی مدارات زمان و خط است
 ملکات ملکاتند و در خویش را از خط شعاع و خط ضیاء و جبر
 چرخ بسته دارد تا از چاه مغرب بی اثر کشند و غایت
 زوال با و کیش ساند چون می که بکند و جبر
 بحکات طبع جبر از کیش و در و مدینه و پیر
 دارد و خط مرآت و جیمی بن و درین صفت با هم ساری
 کرده اند سامر که تا به کوشش لایس و غوطه
 و آواز که با آب در کمال لطف و ضابطه زیر زلال فلک

پردخته اند تا اسطیقا پای استوار و پنهان توکت را بجا بیاورند
 جادوان جاسوس در و بر باد تا بداند جهان معسر باد
 اند او شکر دلا شکر مژید بالقر و نظیر جوشن تری بهات
 فوق صد و هم بطریقهای ریش را رسن از اند لشکر
 ناکشیده و قهر گشت سپهری ناپسیده ز هر فردا با فدا
 و رستم اند که دوش هزار آن چون جند انجم در موکاتب
 ثابت و ستارند و در تجویر سالی بتبید و زنت یکصد هزار
 از در آسمان خوار بجز مات لغوا میروند و دولت دنیا
 از در قریب و دوحسن دارند و صده را یکت کرده اند
 ملکات شرب تا زن و زمین است بخت و هزاران غنیمت
 تو بخت نه آتش از در امتحان آشکار و در سلاطین نظم
 و ما میروند که در صدد و نور بچکانه نژاد با بکون و صدق
 عرب و عجم و ساحت اراض با ذرنا رس عرصه خراسان
 و فضا استر آباد و کرکان کائناتین بنیان بر صوص بخت
 و حرکت مخصوص اند و رشتت جع فضا تثبیت دارند و در صدد
 قح و ف و در فضا کنند جوشن کان حرب تا فضا بهم روزگار
 قدسه

قدسه با جیل و اربل توای بر فرازنده سپهر قدسه
 کوهر ماه و مسر جیگت آخری آفریدی مرادش
 بر کزندی مرا ز فر تو بر سر مرا فرست جهان و جهان
 شکر است یکیمان شهبان باوش سر توام بدن
 باوشی که در توام بشان شش شهبان و در تو
 جود اند که کاین خوف است بر سر فروری و پستی
 کمن نیم هم بر پستی تو جوشیدم دولت احسان
 جیش نیم نعت جادوان اقامت فتم جیگت آفتاب
 من جیگری که جانت فضا فضا تا بد جیغی باوش
 بزرگ چون ایام دوشن بیایان رسید آسمان
 این خستین کازیت با هم ایزدی پای گشت را
 از آفتاب مصری خواست با فضا مصری و مصری مصری
 مصری را شرف و از جادوان و فضا چون بن از به کاز
 و صدد زو کوش بشمر فم رسید و رشتت فضا احمدی
 استملک زمارت و استجای سادت را زرق و برق
 بر تبت صفح خورشید و نیت میج بر دخت و ران رود

و چون حور و خورشید و زهر سلف حور کرد با من بنده شاکر کز
 صحران حضرت و مقبلان خدمت بدو زبان بر کشد
 که اکنون از مکنون غلام خردار در خون منیم کز
 بدان که خود کشیدم و خود کشیدم قیامت منیم بر
 زنده و مفصل است را بر تیر خاندانگاه که من و شیب
 بدو دست شمشیر در پیاپیما انفس المصطفی از جی
 رنگ نداده و در جهان زحمت بجزان رحمت صده در
 دلجم مانند شمس تا در ارض نرسد ندانم این کرب
 در کدام تربت و این استیلا در کدام غربت خوا
 بود جان با نخلدک و که بدین خاک پاک بار آمد
 صدرات آن سراج که گاه است جوی پست بر این کاه
 ضمیمه و بارادش عقیقه ساز و عبرت اصحاب غیب را
 عبارات فصیح بود از پس از وقوع آن دایه عظمی
 دو اقدار که در خاطر پایش از جهان پریشانی بدین مقصد
 معرفت شفا و بدین قدر رسد است متوجه غلظت
 که در انتم کشف آمد شب افشا و نه خبر و یا اول

در حرم

جهان باز با کج نوزد شمس و زنده شمس ارباب
 چرخ شمس شاه بود خست محمد شاه آهسته آهسته
 منبش ویرا که نیستید بدو ارادای خود نیست
 پس ما را در دنا و نکست جفا که محقق شده گشت
 چو پناه شد از هر ازاد ستاره ابرو کاین خون کز
 هر صفتان رنگ شایسته کاک تم اندر لب چرخش
 در از این بهار جوان لجام شاه کن ملک اسیرم
 این رسد بهیت که در لب تفر و لبه رخسار منقور
 جلبه انده و در اسیر و در اسیر من صده از در صبح
 لب و تیر شایر و خفاص آن باوش پست
 از امکاه ستر بکدم ملک از خفا و قاره خاسر
 آفتاب سپهر جدول و بد رنگت کمال او لب لب
 حبیب بادل بادل و کماله مهر نفسی آتش و زبر
 این و زبر مرز محمد تفرغ آناه در سازند از انقضا با
 و متخلص اصحاب ویران دولت و مملکت نیز از
 و با پادشاه کثر غمخوار نظم و نثر و حیدان و فزید غمخوار

وقت اولی السع ورتبه که در مخرجین عبارت
و مختصرترین است تا لیکن منقش گشته که از هر یک
دو تا یون بشود و از قرآن قبش و اق من لیکن
لکه لکه جان و لکه جان است و لکه جان است
بهر کون و مکان کرده پس لطف خدا که از او خدا
دور کرد آنچه در عصر رخ می آورد بدید آنچه در صحنه
از لکه که با باد و کرک و آنچه از میان جان لکه
لکه این تا به جان جان خوش می کرد هندوی
خانه او بر بهار و از کجانی هند در رخ می بود آزادی که
نعم با یمن و استقامت و از آنکه بطریق
منه در ۱۲۵۵ هجری خورشیدی و لکه
المرکب و لکه لکه لکه لکه لکه
و لکه لکه لکه لکه لکه لکه

بسم الله الرحمن الرحيم
 اگر اسامی ستاران کنی ز لایک
 جهان فجد و تکلیف آسان کن
 ای سر بر این گردین از حرم
 بخندند ریختن آفرین بر آستان
 مژده خدایه و تبارش کن
 چنان بر این لبه خورشید ز تابان
 بخش جوین نام و غیر
 زش کنده از کوه شاه جهان
 چه در آن بار و بر سر آستان
 اگر نه دلت چه در او چون
 و چه زبان و تن او بر سر آستان
 بکام از وی خواران چنان
 بعدش مقدم که بر از حضرت
 که از محبتش کنن حد و آستان

[illegible]

شکر خدای که خست جهان کلام را
 از زبانش که با خون چوین
 شمع و شربت و دهن و لب و دهان
 همه است آن بهر مردان
 مایه شراب خوانده و نه شکر را
 خنجر یار از آن سر زلفین چرخ
 رخ بکشد و خوان برده زاده را
 که زعفران قفس و دلیت افروز
 در بون سکن صورت لب چرخ
 تا آنگاه رخ رخ با غریب افروز
 سر که از زمین و دهن شکر
 رین سان که بر شمع کوه چرخ
 از خوشه شردم زلفش سیه
 آهست خوان نموده زلفش کوه
 پرست گشت زلفش زلفش
 تا باره او در دوش جهان مرا
 جگر بخر بردش بهم جهان مرا
 رو و نهیم در او و قول زبان مرا
 با مطرب که بر زنده آن و جهان مرا
 حور و طرز نسبه و سر در دهن مرا
 که هر شار از آن لب که کشتن مرا
 دین طرز تر که زلفش و غزل مرا
 شاه و بیک از آن چرخ از غزل مرا
 صفا از آید آن لب چرخ و غزل مرا
 راز هر آنگاه رخ و نه نهان مرا
 به نهاده در آن غزل و نهان مرا
 و او هم سیه کشت بهنر صفا مرا
 بیک از آن سر زلفش نهان مرا
 در کام جان لبش آن استخوان مرا
 و دیده غار ماند از آن لبستان مرا

فقط

خاطر و برین سیه و یار ناپدید
 عده ای بخت یکبار و نه نهان
 باشکوه که در آن سر زلفش
 جان آنکه لقمه نایب جان دهد
 بکوشه استین و کمر سان سحر
 تا پس بان شاه چرخش کشتن
 بر جان من بختش تمام ناکشتن
 زان پیشه که از دم بر زبان رسد
 بیک لبه بر دهان صفا که کشتن
 با سکه شکر و نایب ناکشتن
 خوشتر لب چرخ زلفش کشتن
 بهر شار و صفا که در دهن چرخ
 جان را پذیرد که در دل بر آردن
 خرد سر و دانه که پارسه سرای
 تا سار که بخت مراد که بار
 ز عین شمشیر نیم زلفش چرخ
 من به کمان چرخ و یقین کشتن
 از زده که عین کشتن آسمان مرا
 خوشتر لب چرخ چرخ چرخ
 بختن و کشتن یار و نهان مرا
 در کشتن که کشتن چرخ کشتن
 از نه ماهه دشتی از آسمان مرا
 از می بختن سیه تمام ناکشتن
 هر لب سیه از کمان زلفش
 بیک و صفا که زلفش کشتن
 لغز زلف سیه بد کمان مرا
 در دل نهان زلفش چرخ
 از استین کشتن آسمان مرا
 و دیده جبار زلفش چرخ
 زده زلفش از آمدن چرخ
 تا مهربان کمان چرخ
 کاف و مهربان مهربان مرا

برفان نقش که بنما در و آ
 با صد هزار بند و خج و لال ماند
 و خمر بنما و مرا خمر در بنان
 تیر و بر کلم اند ز بن چون جوید
 تا شون مرا اید فایده بد مشاء
 مرغ نمر سر و دم و او نشو مرود
 که شکر که کفایت که نهد که کثرت

من میمان او نشد او زمان مرا
 از اصف و شیر و خمر و لال ماند
 بنشده و بر یک ملک مرا
 آورد و بر سر خست ملک نشان مرا
 ران پس بنما و در طریان مرا
 یا شکر چنین مرغ اندر میان مرا
 این سن که گشت آخر انشان

ای جان با پستیدام هر نفس
 هست نه لایق است با از طلب
 ای شاه با پستیدام هر نفس
 رانین او که نشین او طلب
 از نردی خدای خدای شکست
 از او هر خطا و خطا طلب
 از بارگاه عزت را محرم نهان
 هر در محرم قرب محرم طلب
 کورانه در سبزه هر سبزه
 از عین ره روان طریقت طلب
 محط هر روان دارا خدای شکست
 معطی خدای شکست از آن طلب
 حق و خیر تو در بارگاه عدت
 و عوین خدای طریقت و طلب
 از دور که برین رسیده در وقت
 دست بر آرد هر دست طلب
 نهاده در جان ولی دارا و ادب
 بنده هر خطا و خطا طلب
 شامه تو تریت الصاف خدای
 ران پس خدای شکست طلب
 شکرانه در صفت با مروت
 اندر در صفت خدای شکست طلب
 عون خدای در حقیت هر کون
 اندر هر کون خدای شکست طلب
 یارب مرا نهاده در هر کون
 اندر هر کون خدای شکست طلب

ندم نهاده در هر کون
 از ندم خدای شکست طلب
 کیت خدای شکست طلب
 کیت خدای شکست طلب

در پیش جبهان مجد و معانی
 ای که هر از خدای شکست طلب
 حضرت جابر که ای که سبزه
 ای که هر از خدای شکست طلب
 عسله روزگار و زینت شکست
 در هر خون ران طریقت طلب
 پیش هر دوست و نیام شکست
 بر هر دوست که ای که شکست طلب
 در روز شکست خدای شکست
 در هر شکست خدای شکست طلب
 در رانین خدای شکست
 ای که هر از خدای شکست طلب
 جان و تن این شکست طلب
 بر هر شکست خدای شکست طلب
 از پادشاه هر شکست طلب
 ای که هر از خدای شکست طلب
 در شکست خدای شکست طلب
 قطعه جبهان شکست طلب
 ای که هر از خدای شکست طلب
 تازده و خرم خدای شکست طلب
 ای که هر از خدای شکست طلب
 شکرانه در صفت با مروت
 اندر در صفت خدای شکست طلب
 عون خدای در حقیت هر کون
 اندر هر کون خدای شکست طلب
 یارب مرا نهاده در هر کون
 اندر هر کون خدای شکست طلب

ندم نهاده در هر کون
 از ندم خدای شکست طلب
 کیت خدای شکست طلب
 کیت خدای شکست طلب

در دوازده شب روزی که در دنیا
 هست و از خدا یارانه جهان
 نعمت هم در دست خداست
 حیرت زان که از او نشناخت
 نعمت و نیا بخیر از بهر نعمت
 هم شرافتم زور تو میسر است
 که بفرست از حضرت تو تمام
 غلام از یاد بدله از نشاء
 شاه نری که در روز بر سر
 لطف نصیب پناه بود که حق
 تا که جهان زیر بهر نعمت است

محبت احباب اینجا که نیست
 محبت اصحاب را چنانکه جویم است

می نویسد که کلام که در این است
 بی نظیر آمد به چرخ قلم و مر
 جان در طرب بلبلان تو نیست
 به در بحر جز از دهر رس نیست

در راه در سحر از بهر تعب و است
 اسناد که از بحیرت هم بیابان است
 بر خون من است آن خطا در روزگار
 به خست از لغزش کجای تو قدر است
 از فوق خشن زهر بخشش می رسد
 به شفا که آن شفا صانع عالم است
 در قطع راه آن پیغمبر مدبر است
 که در شش در دل بخت است خطا
 حجت نه معجزه که در حق است
 که غفلت پیش و در کج و به بعد از
 در حجت او هر چه جایست ثابت است
 تقدیر که محب یاران را در این است
 و حیرت آنرا زنده از این نیست
 در رخ جز است ز کج و به بعد از
 آن بنده که در حیرت است
 بر دل به دست به راهم حجت است

به هر سحر مخ از دهر رس نیست
 جوان که دلم تا بد زنده بود نیست
 به از همت من که تو را نیست
 به نسبت بهش زبان تو نیست
 به فوق بهش بهش بهش نیست
 به صفت بهش بهش بهش نیست
 در طرب بلبلان تو نیست
 به حیرت او هر چه جایست ثابت است
 تقدیر که محب یاران را در این است
 و حیرت آنرا زنده از این نیست
 در رخ جز است ز کج و به بعد از
 آن بنده که در حیرت است
 بر دل به دست به راهم حجت است

و در پیش از درگاه خیر نصیب
 و در پیش از درگاه خیر نصیب
 از جوی نیکو بیا به نیکو نصیب
 از جوی نیکو بیا به نیکو نصیب
 و در پیش از درگاه خیر نصیب
 و در پیش از درگاه خیر نصیب
 از جوی نیکو بیا به نیکو نصیب
 از جوی نیکو بیا به نیکو نصیب
 و در پیش از درگاه خیر نصیب
 و در پیش از درگاه خیر نصیب
 از جوی نیکو بیا به نیکو نصیب
 از جوی نیکو بیا به نیکو نصیب

هر روزت از منظر حق الهی است
 هر روزت از منظر حق الهی است

کار و دران و کربان است
 کار و دران و کربان است
 شاه و فرکر و رضای
 شاه و فرکر و رضای
 چون رفته باده قصه آید
 چون رفته باده قصه آید
 آنکه جویش نیکو بیا
 آنکه جویش نیکو بیا
 و آنکه جویش نیکو بیا
 و آنکه جویش نیکو بیا
 با پیش از آن که جویش نیکو بیا
 با پیش از آن که جویش نیکو بیا

در پیش از آن

قدش از آن که جویش نیکو بیا
 قدش از آن که جویش نیکو بیا
 بر در مصر با مع نصیب
 بر در مصر با مع نصیب
 آسمان خوابت تا خود آید
 آسمان خوابت تا خود آید
 از پیش از آن که جویش نیکو بیا
 از پیش از آن که جویش نیکو بیا
 در زمان را در او به دوکان
 در زمان را در او به دوکان
 که هر آنکه از آن که جویش نیکو بیا
 که هر آنکه از آن که جویش نیکو بیا
 بر در مصر با مع نصیب
 بر در مصر با مع نصیب
 تا جان را ملک جهان است
 تا جان را ملک جهان است
 که از آن که جویش نیکو بیا
 که از آن که جویش نیکو بیا
 و در آن که جویش نیکو بیا
 و در آن که جویش نیکو بیا
 آنکه جویش نیکو بیا
 آنکه جویش نیکو بیا
 و آنکه جویش نیکو بیا
 و آنکه جویش نیکو بیا

هر چه از خورشید رخسار خفته است
 هر چه در شب بر بند ملک است
 اختران را در جهان دارا
 ای که نام تو زین ملک است
 مع را نم تو را و خفته زرم
 جابریش زین ملک است
 نه زبان و العا خاده ملک
 نه روان و سسک و در سسک است
 بجز زینت نیست ای میرا
 خاطر زینت بجز عیان است
 فامه چون روح آید در ملک
 شد اکثر و سسک است
 اسب من و عرصه اشتر خیز
 شی چون دهن و خضم و سسک است
 کردن و هر دو که چرخ تو را
 بخود نام و لعل و ملک است
 خضم اگر رخ جوید اندر ملک
 و یوراکو ملک و سسک است
 فخر خست از روشن تو
 که کویم جو و ملک است
 هم جهان بهر نیست از ملک
 کس کرد که لاله و ملک است
 بر شایه که کویان که ملک
 و اند این هر که از ملک است
 تو جز نیست تو ز در ملک
 شکر جو عفت تو عساکر است
 هم جهان بهر نیست از ملک
 نثر را هم نوار یا ملک است
 که به ان نیز خاص ملک است
 نه از چهره و دوزخ ملک است
 نه از ملک و دوزخ ملک است

یک

یک از بند ملک و ملک است
 در کس کش سپهر ملک است
 سگس او اگر چه فقیر ملک
 را براد اگر چه خاقان است
 در دوار اسکنده ملک
 کس نه از او زین ملک است
 ای که دوزخ را روشن ملک
 مظهر روزگار ملک است
 و ای که با جو و طبع ملک
 را مصلحت ملک را ملک است
 هم جهان را زین ملک است
 هم تو را از کینه ملک است
 با خدا که در ملک ملک
 با خدا که در ملک ملک است
 در جهان هر روز ملک ملک
 مشرب ملک ملک است
 بهر یزداد ملک ملک ملک
 کس صفت ملک ملک است
 سزایان و دشت ملک ملک
 رحمت جان و ملک ملک است
 بغیر ایاد ملک ملک ملک
 منج حبه ملک ملک است
 و او را سبزه ملک ملک ملک
 دل را هم ملک ملک ملک است
 است سبزه ملک ملک ملک
 کف ملک ملک ملک ملک است
 بهر ملک ملک ملک ملک ملک
 هم بدو ملک ملک ملک ملک است
 ملک ملک ملک ملک ملک است
 ملک ملک ملک ملک ملک ملک
 ملک ملک ملک ملک ملک ملک است
 ملک ملک ملک ملک ملک ملک ملک
 ملک ملک ملک ملک ملک ملک ملک

نظم من سبزه بزم میمون را
بدون کبر و کلاستان است
عقد داند که سخته می بزند
خوف بجای که در آرد و جفا است
کر قبول که در جنت رحمت
در نه هیچ سر آفت جان است
خود تو داند جبار که است
که بدو در زمانه در مان است
سر نوبده را چه دست است
دل دیوانه را چه دیوان است
هم بیچون کند تو که مرا
دل چو جان عدوت چنان است
ماغ از قدردن حضرت تو
که چنین با برت مرغان است
هم بکند ارم از شوق دست
چونم را آسمان که در است
بدی احضار باید از آنکه
عرضه می را نه پای است
تا که این همه مشبه چرخ
کاه جدا کاه بنه است
یعنی این شهر که مشبه چرخ
کرد این کرد نوده کرد است
امرت آن آفتاب عالم کرد
کس جهان سر خط فرمان است
بر سر دوران چنان نافه
که تو کو از قضای زودان است
همچنان بر حیف که در آن
ماه طغرا و همه عساکر است

با دور روز نامه مسرت

آنچه از خیره آنچه زان است

آنگاه

آنکه شایسته صد تحین است
حضرت میر بهاء الدین است
دو قی فارغ از آسپه دل
هر است میسر بهاء الدین است
در جهان آنچه مرون از غنای
عزت میسر بهاء الدین است
خودتر که سبزه حضرت
قدت میسر بهاء الدین است
آنکه رجوع رود و بکند کاه
همت میسر بهاء الدین است
و هر از و خرم و بر کردن هر
منت میسر بهاء الدین است
آنچه هر خرابه و عشق افزاید
صحب میسر بهاء الدین است
حالت میسر بهاء الدین است
مگر آنکه لقب نام نهند
دست میسر بهاء الدین است
چند و هر ز طلم که کشت
وقت میسر بهاء الدین است
آنچه کبر و کبر را بد بگر
فکرت میسر بهاء الدین است
بر ذری زوی دین و قوتش
حجت میسر بهاء الدین است
تسکین و در مرکب صبر
قدت میسر بهاء الدین است
زان پس نه و خفت که ماه
راحت میسر بهاء الدین است
در شیرازی من از بار کشت
دعوت میسر بهاء الدین است
جمع و انسر و جبر و فضل
قدت میسر بهاء الدین است

عقد این که ز لطمه نهد کفایت
از غایت سخت ازین است
خون ز زرتشتی زخمی زنی طبع
جمع که قفسد بر سر از لطمه
اند و ضعیف رخ و نهاد در بانه
با صد هزار و دیویدام خدا درند

معصود و گستان روی تمام قصیده را

اول شایسته لقا خوش است

قامت نام که ملک بر تمام است
هر کس که در هر خاطر شای است
تیر و پریشی و روان فاصل
سلطان محسوس چشم بخش می
بر قدر که بر سر از لکن است
که آسمان رنج و کرم چنان
ای نظام ملک شکست اگر چه
دانش فتنه زهر آرد

در طوق

در طوق طوع و عقیقه بر دایه کشد
هر چه آن بین در بام بران کشد
مسلم در سبک است و آن باشد
که آسمان بر کشش در دهن طبع
جود که روزگار به چشم نگار کرد
از ملک شمع سرش از نور آرد
چو شکر کینت فایده بشارت دارد
روز و ترک خردان ظهور میبرد
انیم که با دمی به زخمی میبرد
جز کار من نظم هر کار آرد

در خست تمام مع دعایت به خست

او در و سکن ملک بر تمام است

وزید با دهم بر عبدالعزیز
با عبدالحقیر کنون مزاج هر
با خدیو مزاجند و بهمان
نماند در همه باخ تا آن دول

در طوق

مهر چه توره شش بکمار در راز
 شراب سبک نه نوشی می طایع
 باغ دران ضعیف که کاچین
 هوا جوهر بهمانند صبا و صبا
 ز ژاله بارش دین باغ را کمر
 زاده باز بریند زان را اوداع
 گزیده است چنان دران در اوج
 چه استن کرمان که کفر حق
 فصلک بر به قهر در شمشیر
 هر از هر رت بند و در لطف باغ
 بان ساعین از شمشیر
 زلف طوطی در حوضه زار
 بکوشانین قمر چهره در سر
 درون لاخوشه چرخ سار
 چه باز در لکبت دری ز کوه
 سحر وقت صبری که در سر
 بطرف خرم خاکی که در لطف
 زده ناکوش بر سر کشته سبز
 سخن بهر شکر در سخن نفا
 نکند بهر غمتی که کوشی بایست
 هر لطف جان بود که راز
 بهر صحنه دل بود غمزه را باغ
 و لطف

زلف چون معسر از لطف
 زلفش از هر لطف صبا
 کشفه در لطف و در زار شاد
 بجهان کار و در زار خوش
 سبکی جوهر سیریم فزون رستی
 از ان خواشگر دم خورشید
 کجاست حرف به حرف به کمال
 نمود در دود و در وی عدم
 پال یک صفای باغ ان غایت
 قشربسته و با لیلین بهر دریا
 خرمندان کر ز کزنده نعمت
 رسیده بهر بدین اندر دریا
 زحمت کجاست بهر کمال
 ملک در دود و در زمین بهر
 سران بلند و کوه شکار
 بهر طبع حق مقرر در نور
 خورشید شاه ز عالم بهر
 چو سزای جوهر کشت ز کمال
 در دنا بر سر افروزین دم
 در کجاست بهر زمین بهر
 جوهر شمشیر که کمال
 کمر از کشته بهر خورشید
 کشته لشکر و خواجه و خوش
 زلفش از هر لطف صبا
 بجهان کار و در زار خوش
 سبکی جوهر سیریم فزون رستی
 از ان خواشگر دم خورشید
 کجاست حرف به حرف به کمال
 نمود در دود و در وی عدم
 پال یک صفای باغ ان غایت
 قشربسته و با لیلین بهر دریا
 خرمندان کر ز کزنده نعمت
 رسیده بهر بدین اندر دریا
 زحمت کجاست بهر کمال
 ملک در دود و در زمین بهر
 سران بلند و کوه شکار
 بهر طبع حق مقرر در نور
 خورشید شاه ز عالم بهر
 چو سزای جوهر کشت ز کمال
 در دنا بر سر افروزین دم
 در کجاست بهر زمین بهر
 جوهر شمشیر که کمال
 کمر از کشته بهر خورشید
 کشته لشکر و خواجه و خوش

بجا برستم رخ بیدار غیر کف
 چمن خرم به پیر و کشت و کوه
 چه خوش است کهستان خرم که
 غنای مردم شکرش باشد بهر کف
 بعد از کشته عینان بود هر کوه
 لعل و لاله نظر کوشان بر کوه
 بخت کوشان در انداز کوه
 ز جور و زور کوشان قوت کوه
 بجز کشته کشته کشته کشته کشته
 کجاست کجاست کجاست کجاست کجاست
 ز کشته کشته کشته کشته کشته
 و صالت کشته کشته کشته کشته
 جهان کشته کشته کشته کشته
 ندیم کشته کشته کشته کشته
 ندیم کشته کشته کشته کشته
 لب کشته کشته کشته کشته

دل آرم

دل آرم محمدان ز کشته کشته
 فکرم ز کشته کشته کشته کشته
 اگر خشم تو می خواست کشته کشته
 و کشته کشته کشته کشته کشته
 کشته کشته کشته کشته کشته
 چنان کشته کشته کشته کشته
 بخور از کشته کشته کشته کشته
 ز کشته کشته کشته کشته کشته
 ز کشته کشته کشته کشته کشته
 جهان و اورده کشته کشته کشته
 چنان کشته کشته کشته کشته
 کشته کشته کشته کشته کشته
 کشته کشته کشته کشته کشته
 کشته کشته کشته کشته کشته
 کشته کشته کشته کشته کشته
 کشته کشته کشته کشته کشته

تسبیح اندران دوازده گز کز کز
یا تسبیح ده و دو گز کز کز
فردا کز کز کز کز کز کز کز
هم از چاق کز کز کز کز کز
بدان کز کز کز کز کز کز
سه کز کز کز کز کز کز
یکم و دو و دو و دو و دو و دو
سه کز کز کز کز کز کز
سر کز کز کز کز کز کز
در کز کز کز کز کز کز
ز کز کز کز کز کز کز
چهار کز کز کز کز کز کز
ز کز کز کز کز کز کز
کیز کز کز کز کز کز کز
کیز کز کز کز کز کز کز
کیز کز کز کز کز کز کز

کیز

باران فردا تسبیح کز کز
ز تسبیح کز کز کز کز کز
کز کز کز کز کز کز کز
یک کز کز کز کز کز کز
از ان کز کز کز کز کز
باز کز کز کز کز کز
زین کز کز کز کز کز
ز کز کز کز کز کز کز
بدان کز کز کز کز کز
کز کز کز کز کز کز
بر کز کز کز کز کز
هم کز کز کز کز کز
چون کز کز کز کز کز
و کز کز کز کز کز
بیش کز کز کز کز
از ان کز کز کز کز

یا عسره و خر امكان توئی	انچه در امكان كنجيد ان توئی
حدین از دانت دشت آنگار	لغت احمد شد ز تر با جدار
حد حق با لغت سبزه تمام	چون تو گفتم جسد گفتم تمام
گفت حق آمد محمد را بشیر	شیخ تو امضا را از زبانه شیر
که بر دریاخ تو با کف جفت	کی بنی خود را بنی بست کف
با ده عشق از تو اندر جوشید	عقرب از کجاء پیش از جوشید
دل که ده کنجید بر سر از بود	عقرب از آن پیش از بود
چونکه بر بندش بد حاصل شده	بر سنجید عشق از آن حاصل شده
ایت انا عرضنا و در سنی	رو بچوان کس کف کرد و این چنی
هر چه بنی عشق باشد در وجود	چند کرد در کوه این بود و مبود
دل ز عشق عشق از او که گدازد	عاشقان محض حاصل کرده اند
عقرب آن که محض رحمتی است	دل چنان که منظر ربانی است
انچنان عقلی که او در آه عشق	و اندکی که کتب لایع عشق
عقل را از کجاء بشیر و بر	رهبر ما عقرب را اندیش بر
عقل را از رهبران راه بیدار	عش را آن انا که با بیدار
عشق با عقل این دو یک است	هر زانین همی زاده اند

تاچه

تاچه زانین این دو تن ایستاد	لم یجد یولد لکفر احمد
عقرب در عشق در جود	سهر تیغ اندر لب نهر نهد
زق باشد از حق می تمام	می ندانم تاچه در در تمام
پای در لکجه خوشتر است	چشم در لکجه آتش تر است
شیخ چو بن جوی بود اند نام	نه از دلا می نزد صر نام
انکه تفسیر از حق چو بن بود	ان عذوف عقل قطب بود
قطب کوئی که بدست او ده	میت چون قطب ساقط بود
مث او قب سهر و ده	ماه و مهر دین و انشیر سهر
ایم قطب القین زانی فایده است	قطب دین را صد هزار فایده است
قطب جی از دیکه در آسمان	چند کرد در کوه قطب این فایده
خود مطلق به در پرست قطب	رهبر تفسیر دین به قطب
مهر را از زمان قطب می است	که بعد از نشر ربی و آدمی است
اسمانا دین همه در بار زلف	این زمین و کوه و آب بر زلف
هر چه اندر عالم امکان بود	همچو کجاء همه در مهر بود
تاچه بنده کنبه هیچ باو	تاچه بنده کجاء بیدار بود
چونکه بر آن تاچه با شیخ	عشق او را شیخ و عقل او بر سر

حد پیش نشسته آهن دلا ز
 براف کفر تر آهنین است
 صراط مستقیم حق بی دان
 ز آتش کاه شده راه این است
 بچینی از چینی از هم کشید
 اگر در بار و رقد بر چینی است
 پیشبخت کین بدست کردی
 مگر با دشمنش دایم کین است
 ز دنیا پاشان چشم بر بند
 که از کین کین کاین شاه دین است
 بتیغ شدن را هم مغرور
 اگر چشم بد را چشم معین است
 مرا خاک و شش حسن اله است
 ز هر چشمان در جنب اله است
 بکش از او ام در باب از هم
 هم دایم در آن آفرین است
 جزا و رب نبی آدم حبش
 جزا و محبت که رب الهین است
 در از روی که از تابد خورشید
 همه کج زمین از غور عین است
 یکن دشمنش نار کبر است
 بریم چاکش را معین است
 بخود رحمت یقین دایم کردی
 در از دور که او روز یقین است
 بگذرم بپرند از غورش و گویند
 که مداح امیرالمؤمنین است
 زین منستی از کس بشنم
 مرا جان بود دلا و در این است

چین

چین بر خاک سایه مهر چشم
 مرا هر عسل اندر حسین است
 هر چش جیب دیوان براید
 مگر را برکی صفت طنین است
 نیش بر لب پیچید
 مدحش در غور روح الهین است
 زین دمان دلم آنچه کردی
 در آن روزی که در دمان دین است
 مرا از برکت چشش بر طر
 هر آن که هر عسل بر دین و دین است
 لبش عرکشان از غورین طبع
 روز ترقی شرا خوشه چین است
 ز مدح او شرف دارم بهر آن
 ز هر خا در جیبان بهین است
 محبت هر که را که است
 سیدان میث هر که را کین است
 همه بدلم ز بدال کریم است
 نهضت ز فضل معین است
 چه از دنیا روم بر دین احمد
 امانت که من خلد برین است
 مملوک دایم ملک ملک
 به رویی اگر تخت کین است
 کزین طبع خدا و است لطف
 به طبع خدا و این چنین است
 زنا چشم ندیشم مهرش
 هر چشم آتش بر این است
 من نار کین زینط زانست
 بر کاکلم کاوم ز طین است

نه غم برین سخن از چار طبع است
که غم از امام چو بپای است
بدوزخ است رسد ازین محمود
که اندر مع زین حب بدین است
حسین را جانشین بدین روز
که در دست از در چنان است
اگر روزی نخواست شهادت
که بر تاج از کشته لعین است
ز جان کسم که در آنجا نبرد
از آن روز که روز دین است
بخت را چه حق عیب است
چو سبزه است عابدین است
ز کفر و کین هم است است
بسم و دین امام است است
هنوز چشم بر آن است است
هنوز زنده اند در شرمین
هنوز زنده در خلدین است
هم از پیشینان و بدین نوین
ز آن که پاک چشمت است است
از آن پسین ز او اندام است
که پس از دین حکم لعین است
از آن روز غم غوغای ماتم
هنوز من ل به قتل جان غمین است
ز اسود زبانی نیست برین
که دنیا در چنان با دین چنان است
چنان بگذشت و بگذشت چون
اگر آن فتنه سال آن است است

هر

هر سن کی چرخ انداخت
ای نایب اجل اندر کین است
ز شرق و جنوب اندر طاعت او
ایم مشرق و مغرب چنان است
ز رای او هیچ روشن نیست
ز روی او کس کشتن نیست
زین بر پیش دست شفقت
که آن دامن از اجل نیست است
چنان بر سین ماند جگر
که او زنده خیر لیسین است
در آرزوی نغمه ارمغان
بسته است از حد و کاهین است
بخت بارانها جرم حب
بروزی که آن شرکین است

فمع بر این هر روزش به توفیق تو خیر
چنان روان که ایام و سنین است **و بعد از این**

مرا از مداد سپهر مدور
یکی روز بنویس یکی باز بسک
از آن پس که از دم رالتینم
زنده به روز ز یک قطره کوه
از آن خون که اکنون زدی بدلم
با جوی چون یک بحر انصاف
کدام بسیار بالا و پست
از انقطاع کربا نام کموتر
زمانی به پرورد از مهربان
مهدم خود و این مدامان چو بار

پی پرورش هشتم چو کوهن
 لبان از لبین چون ششم ششم
 به دقص کوهن ششم و کوهن
 سقده را چه اموز چون کوهن
 چو کبکشت از ان تر کبک ششم
 هنوز از الف با نه ششم چو کوهن
 به دست انجان به چوین و زیلان
 چو کبکشت از ان تر کبک ششم
 چنان چون ششم به من به پیران
 بر سراسر ملکش با چو کبک شرم
 چو زهت هر وقت از دبیانش
 به درگاه دارا تقریب نسوزم
 چو کبکشت بدین پیران ششم
 سپهرم به پیران از ششم بیت

کلیله

کلی از شکو آب مودم به بان
 که اکزن نم و ال ملک سجده
 خامد سکندر به دارا آرد
 نه ششم انیشه هر شکش
 چو کبکشت از ان تر کبک ششم
 من اندر بخت ملک در تامل
 ز ریم بکلی در ششم به میریم
 سپهر زول به ششم به ششم
 فرمانده در چو کبک شرم
 از او حسم که در دوزخ دوز
 دل نا شرم از لب از لب
 اعلی بختان تازه دوز و جهان خو
 مراد از لبین به ششم به ششم
 به ششم به ششم به ششم

بنوعه دراز نسک در اولین بود
 به جان سخن کو پیش سخن را
 ۱۲ کشته جان بخود مغان را
 زاده باز پیشتر مقرر
 بحجت زبانه حسن و عجب
 بیخود زنده در هر مقرر
 بهر چه گفتند اندر شکست
 چو رها بهر یکین خنجر
 بهر چه تا بخود پیشه سازد
 کشته ز که در آن راه را خنجر
 مغرور نه جوتان شد بدر
 مغرور نه جود که مرد خنجر
 طغیان یافت حوام اگر در پند
 به کسانیم پادشاه و مظهر
 ۱۳ دلی شمع زردان
 و قمر بنی مفسی جاد و قمر
 چو عصار او با عیسای است
 چو عصار او با عیسای است
 بهر زایش با صده جلد بل
 بدو پیشتر صحرای تیغ و خنجر
 بخود زانت پیشتر نشاید که گویند
 نه فانی و لیکن ز غفلت بر
 صفا چو بدو عسل صاف خنجر
 هر آن در که در هر چه مقرر
 پیشتر نشاید با نام و حق
 هر آن در که در هر چه مقرر
 بنام زدن تیغ روشن او
 که هم پیشتر زده دلب کوثر

قدر قبضه و آتش بر خنجر
 قضا تر بر هر پیشتر را
 از او بر آتش و کفر را هر چه کفر
 از او حوق و کفر را هر چه کفر
 اهل و خضر در غم از روان دل
 اهل و خضر در غم از روان دل
 به تیغ از خانه ای چو چمن
 خردن تیز تر از اول کسلا فر
 سران حرب کردن غم را
 سرا فر از ملک رهاست بود
 ابراز ذوق از امر زرق چمن
 با خالق از حکم خلق داد
 صغیر و کبریت یکی بنده دوتو
 زهر اکبر را اگر الله اکبر
 نه اقم چمن بنده اندر پند
 لکشی یکی چو بنیت چکر
 بهر در دولت و کشت معور
 مرا بنیک خنجر را صراط نشین
 ز امر و زلف نه پند و پوسینه
 کر این دم خبر کر این بام خنجر
 لکشی در خانه که حکم تو صفر
 بشو و بچ این هفت زده را
 الا اتر تو دست نه او سکرم
 منت دست و دمان بدان خنجر
 بقران کجیب با میان زرم
 بچون شنبه ان زهر از زهر
 بسج متین کو ز تو پیشتر افق
 بهرین مبین کو ز تو جنت یاد

لکم شمسیدان به پهلوانان
 باغشتر نه سر باب و طهر
 یک دست یکرم که از باغشتر
 تبه که در دم روز با موز و خردا
 سرافسکنده لمان که لک
 هم دیدن چو از زبان این
 زعفران این خواجه جان در تهر
 سراید اگر چست عشق لایق
 شمار درت خیزت آریست
 که از استانت در خدا اندر
 اگر جز تو صبح به کام نکشت
 الا که بشد جدا باطل از حق
 با لعل تو در کمال از هر حق
الهی علی قاتل تو که در دین
تو را سینه پر در مست شده بر در
و انجمنه که بنام طایف

دیدیم جهان را شب روز و سال
 هر شام هر کج که چرخ ماه هر کاه
 باز هر کس را بر دایه کنون
 اهل هر کج که جهان خورده چون
 همه عقل این دلم از آرزو آرز
 ببال جردا دیدم و بال شجاعت
 پیش طبعی نقض بنام پیش است
 چنانی بنیم درشت زلفش عمر
 هر چه که در جرد اندر خوش
 هر قدر که اندر رمضان باید کشتن
 تا چند به سپهره ستار که هر را
 من حزن برام اگر از حزن اگر
 اندر همه عمره از اشک اش
 از لعل در کم هر دو حق از خرد وین
 از ماه هلال شمس در سال کمال
 هر روز هر کج که چرخ ماه هر کاه
 شد رنج بر آرزو و آرزو شد
 حوز دست جهانم همه باز نماند
 چون چه صفایان بر خوشه کمال
 شد رنج دن با لم و نش کوشش
 پیش طبعی کرک پیش است و بال
 عسر هر چه در هر در صفت
 سپهر و جردا میل بلکمال
 از دهم از ارمیه که در شوال
 کاشان نه رنج بل از زرد
 احوال بدیست بدینه چهل
 با لعل با لعل و با لعل خرب
 حوز که در دوش سینه و پهلوان

کشت ز زهر غم ز خشت کین
بر در که خفا ز جفا دار کین
از نا زجهان چند خور و تن طرز
و ز خورده او چند خور و تن طرز
استن صیحت از آن مردم چو
بر بر زور او است از آن مردم چو
از روز و سه و یک و بیست
از آنجا بدیدست او روز و سه و یک
انکه که از هر صحن جان و دل بجز
و کرده شود از هر صحن جان و دل بجز
چون صحن در از این دل تو بردار
تا هر صحن به این دل تو بردار
با هر صحن به این دل تو بردار
با هر صحن به این دل تو بردار
بر که هر صحن به این دل تو بردار
بر که هر صحن به این دل تو بردار
که این که هر صحن به این دل تو بردار
که این که هر صحن به این دل تو بردار
یکروز و یکساعت از این دل تو بردار
یکروز و یکساعت از این دل تو بردار
آید اجبت از هر صحن به این دل تو بردار
آید اجبت از هر صحن به این دل تو بردار
کجاست سبب هر صحن به این دل تو بردار
کجاست سبب هر صحن به این دل تو بردار
خوایم زنده به این دل تو بردار
خوایم زنده به این دل تو بردار
در هر صحن به این دل تو بردار
در هر صحن به این دل تو بردار

چون

ای صحن به این دل تو بردار
ای صحن به این دل تو بردار
از صحن به این دل تو بردار
از صحن به این دل تو بردار
در صحن به این دل تو بردار
در صحن به این دل تو بردار
ایضا صحن به این دل تو بردار
ایضا صحن به این دل تو بردار
تا صحن به این دل تو بردار
تا صحن به این دل تو بردار
و صحن به این دل تو بردار
و صحن به این دل تو بردار
بر صحن به این دل تو بردار
بر صحن به این دل تو بردار
چون صحن به این دل تو بردار
چون صحن به این دل تو بردار
کجاست سبب هر صحن به این دل تو بردار
کجاست سبب هر صحن به این دل تو بردار
که این که هر صحن به این دل تو بردار
که این که هر صحن به این دل تو بردار
یکروز و یکساعت از این دل تو بردار
یکروز و یکساعت از این دل تو بردار
آید اجبت از هر صحن به این دل تو بردار
آید اجبت از هر صحن به این دل تو بردار
کجاست سبب هر صحن به این دل تو بردار
کجاست سبب هر صحن به این دل تو بردار
خوایم زنده به این دل تو بردار
خوایم زنده به این دل تو بردار
در هر صحن به این دل تو بردار
در هر صحن به این دل تو بردار

درین کجایان از غایت و دل
 خوار از این بیم بر هر کس که کنم
 از پس تو چه زان و زینش
 کی بستم خردم و صد حسد کنم
 کرد چونند و بکشید از این
 هشتاد که از دم کاند و از کرم
 دین را بست و شران خرد با پیش
 از صفاتش هر چه چون دین نماید
 زان سببم دم از دم در این
 عقل را در دینم بهر تقدیر حال
 شستید حیدر را دم بهر نفس زانید
 خسته لم اندوز از اندک عورت
 نه از آخرم و نه زرد از کرم
 هیچ خبر در پیش که رو دادم کرم
 که دهم ز خوشتر خجسته کنم
 آتشش می تیغش و چون علم او
 موشک است که در کرم و عمارت
 خواجه که من نفی خورشید از چشم
 از عوارض خفته اند و نفس هم
 ذوق بگو ز شایان و کمال از
 بهر حقیقت را قهر و نام که شکرم
 حق تبار گفت و نه در هر کس
 خوش قیامت اندرین خوشتر
 معنیش و کلمات از لفظ را و کلام
 چه که خواهد و از او به این کلام
 حق تبار گفت و نه در هر کس

نقد

قل نه از غایت زان تو
 صد گفت و نشنید و نه در کرم
 خوار بهدم خردم و صد حسد کنم
 محبت بدین بر رب زان کرم
 باشد خبر بر رب که بعد از صفات
 کوشش نه در او که کند کرم
 جز بکشید بر هر دم بنام دیدن
 یک نفس حق است و نه در کرم
 ریش بر کرم حسد است و نه در کرم
 شب دین تا با غم بر کرم
 از صفات خردانه و نه در کرم
 فرق بین که بچند بار کرم
 کس که ندان و نشان که با کرم
 نامشان در او که از ان رب زان
 این کرم که با و خوشتر است هر جا
 بنی که با و خوار از هر کس که کنم
 کوشش و خوش از هر کس که کنم
 کوشش بر کرم بنام کوشش کرم
 دین که با کس که شد از کرم
 کاد بر حقان به بنام کاد کرم
 نامه شتر با به بدین کرم
 وصف بر دینا به بنام کرم
 حاکم بر دین را کرم که کرم
 او سر که کرم تا بر کرم کرم
 یادوت بهنو در ان به کرم کرم
 یادوم و او شتر به کرم کرم
 مسکو کرم ب کرم کرم کرم
 عار از ملک ملک و ملک کرم

که تو هم چون من که کوهستان در پست
 که هر چه می رود از دم این کوه
 العیر اهل استقیم اندر خط استقیم
 منبر و کلاه که در جوی پشته پشته
 با دله تو در آرزو نیست ای کاش
 خانه را حق تو را هم که خدا فرستاده تو
 تار مطلق تو در دلم مکان و جرم
 بگذرد از حق تو در پله پله درین جرم
 می زارم می بزم تا ز تو خان سر
 چشم اندازم که در چشم تو
 جز تو که نبینم ایدون با جز نبینم
 دن یکا شکو که ایدون یا جز نبینم
 تا ابد جز نبیند ماند در جیب حزن
 آواز صر بل از دم نهان در پشته

چون

چون که امتحان من که در پشته
 جبر این از حق که در پشته اندام
 چون دلا در پشته عیش و شادی
 و او در پشته عیش و شادی
 بارب با هم جو پشته عیش و شادی
 تا در پشته عیش و شادی
 رب سب سب سب سب سب سب سب
 نو از دشت و پشته عیش و شادی
 بار از دشت و پشته عیش و شادی
 شوق کف در کف چشم تو
 دین تن که در دشت عیش و شادی
 که تو با من در دشت عیش و شادی
 جرم است در پشته عیش و شادی
 در کف کف کف کف کف کف کف

زانویی آهسته چوین که گریست
 شناس از زمان دور که گفتار
 زلم بفضل علم خود و دانه ترسید
 ترا حیرت دین بدارند که کار آید
 قرآن خوانی اگر چه هر روز از غفلت
 بهر غمی زان که در عالم که خدایت
 چه مهر و تو را در دل بهرین زمان
 اگر نه مهر و مهر که با این نشان از دم
 بخیر و برین بر که اندر پسر اول
 شد او بچنان که شش با هم از
 چه در این بنا را بدی که قیامت قضا
 بدین و هر صفت بودش که غفلت
 نظام عالم ملک و خود شایسته از درگاه
 مرا جان دور در شش منی زان که گریست

عزیزان

نه از حیات خواهم هر چه بر سر آید
 نه از مرگ و جان خواهم هر چه بر سر آید
 ز من برایشان تو نبوی و بر سر آید
 ز من با جان است ز هر چه بر سر آید
 مدام تا که زان تو میدان تو میدان
 چه زان تو که از شرابی که خوشه کیمیا
 که با جمع معنی بهر سواد معنی
 اگر شای تو که طبع شیرین معنی
 ز هر امر صافی اولی ز هر صفت شای
 بدین که شای که زان که شای تو شای
 اگر که شای که شای که شای تو شای
 هر چه این یک زول زان که شای تو شای
 بر هر چه شای که بر سر شای تو شای
 اگر این تو شای که شای تو شای
 چه که شای که شای که شای تو شای

تصفت از رخسارم زرق زلفم از چو
بخت کبر آدم را خجست بر عصیان
همیشه تا بود لغت مرا ز غلامان زرق
هر زمان لغت عقیق با مهرن و کلاه

در معرکه کشید از خورشید که قدر بر ز ششم
مستی سوز و آرزو بود زنده و حکم
موسی ابی جعفر علیه السلام

هرگز ز رخ سینه روانه نشین
 نرو دسان خرواز آتش از رویان
 بپوشه گام لایقانه که مران
 قدم چینه چون انگشت زان
 از کوفه بایغ جودال احدم
 نچین بکفش من خرواز آتش کشیده
 بر پنج کوفه ام که تو در یک حصار
 زین زایا و لعل اسپد و شیش
 زین پیش صد طبله در لعل و کون
 بچند کزین زین حق محکم
 اندر تو ام یک قوم خناس حیران
 و هر دو یوازده بر کو رسیده ام

رخ خرامید هرگاه سپهر خوار و سرسبز
 خورشید زنده بود که در آرمش شود روزگار
 ای که بر مقصد تو قیاس بی زبانی
 مباحی از تو روزی که در آرمش شود روزگار
 عثمان را تو یوسفی بر سر پستان
 در آرمش بود که در آرمش شود روزگار
 نموده ای که سبک خوار و سرسبز
 قیاس بر سر پستان که در آرمش شود روزگار
 مودود اندیش نام چون نام زنده
 نام سحر خیز زنده زنده زنده
 به نام که مودود است سرسبز
 سحر خیز را زنده آید که مودود
 بدین وزن در آرمش شود روزگار
 اگر تو قیاس بر سر پستان
 اگر خورشید زنده بود که در آرمش شود روزگار
 بدین نام که مودود است سرسبز
 مودود اندیش نام چون نام زنده
 نام سحر خیز زنده زنده زنده
 به نام که مودود است سرسبز
 سحر خیز را زنده آید که مودود
 بدین وزن در آرمش شود روزگار
 اگر تو قیاس بر سر پستان
 اگر خورشید زنده بود که در آرمش شود روزگار

بشنیدم این صفت از حضرت
 کفتم چه باده کشت به جگر کی در آید
 کفتم که دست به جگر انداخته
 ارسته زمانه در صحنه کمال
 در صحنه جگر طبعان صیقل
 نه در نه که طاعت حق را نراند
 بر جگر که جگر نبی که جگر
 که در جگر حق و شایسته جگر
در تاج نوری این است که در جگر
 سپاس زوان که قبل از او
 بهشت کور خوانند از جگر
 ز کجاست همه در جگر که جگر
 سپهر در لکان از جگر که جگر
 مرآت بران بر کجاست که جگر
 بیند لکان که جگر که جگر

همه در جگر

همه در لکان که جگر که جگر
 ملک تبارخ از شمال تو قیوم
 بقصد سندان ترم به در کجاست
 بکش از لکان بر جگر که جگر
 چه در جگر که جگر که جگر
 چه در جگر که جگر که جگر
 هزار لطف با شمس از جگر که جگر
 هزار دود جگر که جگر که جگر
 به جگر که جگر که جگر
 شایسته جگر که جگر که جگر
 جگر که جگر که جگر
 دران لکان که جگر که جگر
 دران زمین که جگر که جگر
 ز آب شمس شمس که جگر
 را در دانه دانه که جگر که جگر
 پهلوان که جگر که جگر

هر چه باشد خون کشتیم از هر کس
 چو سال رفت بی از هر کس
 هیچ کار دستش آرد آتم ز خون نام
 بفرمایند که هر سر و دستم بفرست
 که سکن کعبه ام اندون اگر دادم
 چو در روضه من کوید از تخم زلف
 ز قند تر و شکرستان سحر
 شمع نور خدا فروغ ابرام
 ملک است یارند خطایر دهم
 با کف زخم زخم و دوا و کفر
 جهان بان را از خون کشتن زلف
 هر چه بودی در جسد پادشاه جهان
 ز سال تا پنج از دستش آرد کرم
 ز خضر و حون تو ابراهیم شاه جهان
 بخشش شدت ما و دایم از دلطف
 چو خون است بر هر اسلطان

در قریه زاده و کوفتی
 در قریه زاده و کوفتی

در قریه

دوشم زرد تو غم غماید بر آمد
 لرزان دل تن تا بچین بچین
 گفت ای از او که دیدم به زلفت
 هر چه که در کشتن کردن بگفت
 هر چه که از خاسته راجع بچین
 هر برق که از خاسته بچین
 دانه زخم زخم و کین بچین
 هر عزت و دنا ز کین بچین
 تا جی که هر سر ز کین بچین
 ز سپید بچین بچین بچین
 روز و شب هر چه بچین بچین
 آن کس که بچین بچین بچین
 از کس که بچین بچین بچین
 آن کس که بچین بچین بچین
 آن کس که بچین بچین بچین
 آن کس که بچین بچین بچین
 آن کس که بچین بچین بچین

کشت جان بدش زنده و جاوید
 کشت جان بدش زنده و جاوید

کشف که به لغت بخت نبرد لاله
 کت و شکران رفته بهر برآمد
 از شش چشم راه در بخت جرات
 بحث آدمیم جان از دم بخت آزاد
 نبرد ز برآمد و دم از جرم ز برادر
 و دم تلفات را تو ز برادر آزاد
 بگویند بهر اندک ز برادر
 تیغ ملک و انبیا کشته بهر آزاد
 اندر و دم از شش آن و بخت
 بران طیان ز اهر سم و بخت آزاد
 در جمع که بر سر به بند بخت از آن
 بر باد و نه که بخت بهر آزاد
 سبطش از لک حسین بن علی
 عفو و بخشش عفو و بخت آزاد
 ز بخت هم ناز و عدل بر بداند
 بر بخشش از بخت کین تا آزاد
 خورشید رخ آمده و بخت
 بر بخت بهر بخت کین تا آزاد
 لب نشسته آب به جان بخت
 چشم از به دیدار ز بخت آزاد
 سیاه بگویم به از آن قصه کشتی
 بر بخشش از بخت کین تا آزاد
 دور خور از این حاشه بر بخت
 از دست بخت رخ او بخت آزاد
 یک نفر از بخت و تا بخت
 در شام بخت بخت ایران آزاد
 برود و بخت از بخت کین تا آزاد
 مردان زمان شان بخت آزاد
 اطفال چو دل در بر باد بخت
 از بهر اسیر بخت بخت آزاد
 بگویم بهر بخت شان در بخت
 ان قوم که بر بخت کین تا آزاد

کشف که به لغت بخت نبرد لاله
 کت و شکران رفته بهر برآمد
 از شش چشم راه در بخت جرات
 بحث آدمیم جان از دم بخت آزاد
 نبرد ز برآمد و دم از جرم ز برادر
 و دم تلفات را تو ز برادر آزاد
 بگویند بهر اندک ز برادر
 تیغ ملک و انبیا کشته بهر آزاد
 اندر و دم از شش آن و بخت
 بران طیان ز اهر سم و بخت آزاد
 در جمع که بر سر به بند بخت از آن
 بر باد و نه که بخت بهر آزاد
 سبطش از لک حسین بن علی
 عفو و بخشش عفو و بخت آزاد
 ز بخت هم ناز و عدل بر بداند
 بر بخشش از بخت کین تا آزاد
 خورشید رخ آمده و بخت
 بر بخت بهر بخت کین تا آزاد
 لب نشسته آب به جان بخت
 چشم از به دیدار ز بخت آزاد
 سیاه بگویم به از آن قصه کشتی
 بر بخشش از بخت کین تا آزاد
 دور خور از این حاشه بر بخت
 از دست بخت رخ او بخت آزاد
 یک نفر از بخت و تا بخت
 در شام بخت بخت ایران آزاد
 برود و بخت از بخت کین تا آزاد
 مردان زمان شان بخت آزاد
 اطفال چو دل در بر باد بخت
 از بهر اسیر بخت بخت آزاد
 بگویم بهر بخت شان در بخت
 ان قوم که بر بخت کین تا آزاد

برایشان کسب سارید زوید
از خون که عیش و سرور
زیاده از خون غرور
وین نیز عجب بهشت
تا از دنیا از عجب باز شناسند
ایدل هر کس زنده از دانه
و عیش و سرور از دانه
یار کج ختم نشود و بی پایان

افروز چشم را بلبور خاور قدرت
افروز که گویند حور از افرآد

زان در شه زاده ان حسین کرد
 ان حسین نشسته لب در شکفت
 ان برادران پیران جمع قدم
 اگر چه دست در خون دین خشر
 تا که نکرده زبستان چارشان
 مگر حکیم حال عبداللہ
 ان حسین کرد پیر
 ان حسین خسته جان از بزمین
 کہ بر اعدا شان و مادام لغو و دم
 بر لعل جان کوک و در برانش
 جان فزرا غافل از ارشان
 کہ بنہدم راه اسفند آہ را

1890

بار ویر شد ز میدان بازگشت
 بازگشتن را فرمودند و گشت
 باره بار گشتن از تیر تیغ
 و بدام فرستادند کشتن خواهرش
 کشتن خواهر را در دیوار کشتن
 بر کوفت لشکر را از تیرشیر
 کشتن شیر را در ایاق کشتن
 کشتن اگر کشتن را در کشتن
 شیر را در صاف و شیرین بود
 این خبر شد و ماند یکدیگر
 طغفر و در کشتن از میدان بازگشت
 ناگهان را از قوم میثم عمرو
 خنم میسرش را از لب میکید
 شد شهیدان طفل و در کشتن
 و ان شهیدان دیگر از کشتن
 سر از تیر تیغ و در کشتن

او خدا گشته اندر کشت علم رحمت بزدان بر این برسم
 همچنین فرستید پیش ایشان جان فخر بارش دلکشان
از روزی که خداوند بپایان رسانید
و روزی که از ایشان بپایان شد
 گشت با جمیع رب العالمین بهرام و زنت هر خواندم این
 رویین این چنینستان مرا خند لبان کشتان مرا
 سرخشان نشاء صبا من هوشان جلوه زیب من
 بچشم کی در بیان کشت کسب بر و لعل غام و رنگ کشت
 تابان که خداوند نه چون انعام کشت به نعل کشت
 باعث ایست عالم از به بود همیشه اعزاز آدم از کبود
 کلمه کشت ندیم کنون بر سریم عرض عشق کرده کو هر سیریم
 عشق از من نشاء بود از وجود که بود روز اول عالم بخود
 مظهر محبت عشق که را رو بر سر این کشتان کشت
 جریبل آمد و روان نامشکده دید از کبوده اندر رده
 و زود کرد و حسنه کشتان زین و کلیم و دیگر کردگان
 کوب به اسب نشاء در بخود که لبان از تشنگی در میزند

بچین

یک حسین ایستاده درین از رویان کشتان و ان زین
 کشت جریبل این هفتاد شربت می که خضر از بهر عدل و اکرام
 مبت از او آمده عدل و ادب مبت در و عرش عظم و کافور
 و پیش جریبل چنین کشت بهر که پیش کشت انصاف و کشت
 ابرو و عقل ابرو و الدین بهر از عرش را اندر زمین
 کشت از عرش مندم آوازه و زنده اودست پیام آورده ام
 کشت که کو تا بیان فشان کنم جان دیگر کشت تا قربان کنم
 کشت فرمودت خداوند و دود که بود در قوسه او در محراب
 بر خداوند آن خداوند تر است در کشتی آنچه پیش تر است
 از روز آموخه علم من لدن از بهر قوه و عداد از امر کن
 از حسین عشق و ابرو و سیر نورب ادا و ان باران
 ان زمان ان طغیان باره این که عرش از پا و از زمین
 رخصتی و تا برین اعدا زخم کشت من را انصاف خود بگویم
 کشت چنین کشت آدم کشت من از بهر آن یک آدم
 کشت بنام تا به بنم کشت کشت باید بود چشم و کیت

بجزو لم تروما و در سبقت
 ان جزو اندر من است در سبقت
 چیز نیلای من نه نامرستی است
 چیز نیلای من خشن اندر تنیت
 این مکتب هیچ سهمیه نیست
 فردا و سبقت همه جزو جفا
 گفت آب را هم زود بیا کریم
 آب او خود میسر و مکتب مرا
 با هوای شیر در تر زود و خوشم
 من بر سر آب می رسد رده ایم
 گفت من ارشدن را از آب جدا
 نشد عشق از دور و بیا بهریت
 تر است من مرد طفل ناز
 نفس را بفرست و کبر عقل
 ان قدر آب و باد و نشت
 ان سه دو نیت باد و نشت

در بنی

در بنی بر خوان فریاد الما طین
 اهل شهرت را بخوان طین
 فی زبانه و فی زبانشن ز آب
 چون فدا افتاد عشق یک را
 ان حسین شد کشته در شوش
 خیر لشکر کشته تن را برفت
 گفت خفا خاک من بر باد ده
 تا خسته آب تم جستن
 گفت با مال ستران شان بس
 خاک او جان شد نه افغان
 از خوش انان کوش را جان
 فی کفن افتاد شمشاد یک
 عشق میخا بهر چنین از زلفش
 ران کفن پر شد مردان و بزم
 این کافه بر زبانه ز آب
 نوزدش از جرمه حوائی کرد

هم ز نوبت فی جستم و در بن
 میت حاشا کز راه کشتن
 کشت آن با شش کشت بر آب
 گوید اول کشت بر سر کشت را
 او فدا ده سر جاد من جدا
 حاشا تا جوار ان کرد و جدا
 حاشا من در کور او بر باد
 جان خدا حاشا ان بهشت
 با دشت ان فی جستم و در بن
 زین از عقل را سامان شد
 جان به از جان آنچه خواستند
 فسق ما بهشت را تو کشت
 کشتان خوشش جانی کفن
 که بر باد از تن و در زندان
 ان سر از تن مردار است
 که بهشتان جزا بر دانی کرد

عقل می کشد زان درو غن
چون ز بهر آن بگذر خورشید
دانت را بشناس ز درو غن
آب دهنش کی شود آید به جگر
عقل خواهد پدید از بهر خور
عقل باشد بهر قدر او فرسود
چشم باید تا بسیند در سب
پایه تا بسیند آن رود
چون بخت آمد سخن گزیده
اینکه آلت کجند در کلو
در نه سید از پیش افتد در شیب
ایدر رخ ز سبب خلق بی عیب
مژده ایشاق کاند ما شمس
خرم و خوش برونیت نام رسد
ماه نام زرد و لاشه می خبر
الصله ایفیم نصیبنا بقوله
عشق مخفی در آن کجین
وصل را کجی چنین در پیش
صدیقین از دست چو آن است
لیک چو آنش ز درو غن او
سبب هم دارو سبب رو نور
لیک آن یک در کجی او
مغنیاید تا شناسد به سبب
دست باید تا که از پیش شنید
چشم و مغز دست و پا که گشته
سبب خود کرد و همه است و
در نه سید از پیش افتد در شیب
ایدر رخ ز سبب خلق بی عیب
مژده ایشاق کاند ما شمس
خرم و خوش برونیت نام رسد
ماه نام زرد و لاشه می خبر
الصله ایفیم نصیبنا بقوله

ماه نو چون دشت خرمین بود
یا بغیر مان قصار دود کسود
ماه نو آمد خمید در چو کجند
کاروان غم رسیده از سواد
نور و شیرینی بر آفرم هم
غم فداوان گشت و کجند
این غم که هر دلی کو گشته
ان غم که در زمین و آسمان
رود و دل شکسته چو از زبان بری
در غم سخت کجین آمد
نشر و دهر ریش است این کج
تاکتیه اکمل و قیال شمس
این غم خون پاکان رنجیده
سج خون آلود او که نهی دل
مجمع آسم از زن و فرزند خویش
در غم سخت جان حرف می
خود کو که آتش خون این بود
مخاطب و بی کار به کجین
نادر دل را کشت به قتل رسد
الشمس دار برین شیرین کج
تا که زین جیش را خوش دارم
قیمت دن خود و جفا نش
غم قرون ز کجست به بال و پر
می کجند خردل و جفا نش
نادران شیشه در آید این پرت
با دلی تیغ خرمین آمد
خود آن دل که بشد پر عدل
در شن ان غم و خوش احوال شمس
لبیک بال آمد ان کج رنجیده
خون در لب نقان بر کج
خون و در زیم لیک از غم خویش
خرم غم سر جان آگهی

جان آنکه خواهم دور در فرقه
 این دل چه در را در آرد
 دل که در سر و درون چرخ نیست
 بپست را ازین برکن دل بچ
 دل نذر دلف و دلا در من
 در دل جو که شایب غم گشت
 در دل من مرد ماتم نیستی
 اینک ایمنک استخوان را در پست
 اند آن ماهر که خون بار در آبر
 صبر نرود جان که از غم فرا
 که دل مردان نذر از عین نر
 کند از این دل پراخته را
 کردی در این زانو بشو سخن
 تا که ذکر و و ترا در کهن
 درم اندر نه و ختی خود کمال
 بخشی از من خاست بهر خواجا
 نیکشید از دل کین کرد
 لشکر غم را یکی مرد آورد
 لایق را از من کین گشت
 نادر او سخن بهند را زار
 جان نذر از سر بس جان بکن
 که زخم را بر فزون انکشت
 در وصف مردان دل تو گیتی
 در عازنش و من چه در پست
 که آسمان باد و او نادر صبر
 دل ز او خفین چو پست کرد
 در چاه فطرت عقلی که ریز
 بود جوان فطرت طفلانه را
 کوهی در این زانو بشو سخن
 تا که ذکر و و ترا در کهن
 من بر او منتی چون چو پست
 که بخشنده که بگوید که باه

فایده
 کوهی در این زانو بشو سخن
 تا که ذکر و و ترا در کهن

دی زنجاران خندیم کسیر
 چون شتاب آید او بنده بر سیر
 زبان فغان و ناله و سوزاد
 مادرش از صراحت اندر بر کشید
 این چه افغان و چه نذر را شکر است
 مهربان سسر زان از چستی
 که با خور است این شیر و شکر
 کفشی بگوید ام بهر از جانب
 نغمه ام خوشتر بود از گشتن
 این تن من زنده اندر کور باد
 تا شبیم نشوم آن ماجرا
 مادر اندر در بهر پست خرد
 دیدم این پنج شبته زان
 با حرمین و چین کجاست شده
 می شنیدم ز فرزان کجاست
 چون بخوابد و خورشید بدر
 بهر دشت خلد سال خورده کبر
 خفت اندر کجاست با ناله و سیر
 شد شب من تیره تر از روز راه
 کفش از ناله و دشت رسید
 مهر کند آن کجاست بر سر کرد
 اینک فشان از جفا گیتی
 و در پی خوابت اینک گشت از
 خون بیرون کجاست خواب است
 دایر بر در سب و دخت من
 گوش من کز دیدن کجاست
 که مظلومان رسید از کجاست
 دختر امید ام در خانه برد
 یکایک این استیاده نذر فزون
 من کجاست و در دشت رسید
 در کجاست اندر کجاست
 صبر با را شکر اسیر زانو

کشته زانده پیغمبر حسین
میشود در پهن سر عالمین
کشته شد عباس و چون کربلا
کشته شد آن پسر دانا
مادر کس در غل غل شیر خوار
که سرش زنده تن در کفزار
و از زمان دهر امان و دهر امان
در غل و در کفزار و در کفزار
اچنین کشته شدند و نهاده
که مر از آن کشته شد و نهاده
تا کنونی غل چون غل باشد
مطرت او در پی مطرب باشد
ملک محض مطرت تو خانه زاده عشق بود
عقل آمد رفت در کربلا

بسم کشت آن حسین اندر
که دعا بگذارد و بگذارد
چون در دشت کربلا
که نمی خورش یا با ششی
دین بگو دنیا بگو خرد که دار
که بسم الله الرحمن الرحیم
یار ای دو ناکه که ایم باز
با به خرب یا به بلی با حجب
ما رویم اینجا که خوابه و بیدار
ما هم در دست تو از و بال
سعی باغش در ترید باشد
کشت ارمی نه شده بود اقد
کشت عسکر زاده حسین
که من ایم زود تراش و دین
بسم الله من از این زیاده
و زینده نام او بدست و

خانه

خانه ام و بران کشته ملک جنگ
عقل او سر در دشت کربلا
این دین عشق جمل انکار بود
عشق را پس هم کشته خیز بود
او که کشته شد شاه عاشقان
عشق بر دشت کربلا
فن بر که را زده بر دشت کربلا
عشق او من کشت افکار
عقل است انکار کشته نفس حور
عشق چون آمد و کشته کمر
که مرا در کوفه ناپا به ار
خانه دین مراد بران کشته
عشق او من کشته افکار
بسم الله دش که پشته کربلا
من را بسم الله کشته ان عین
در دین و در حجب
بسم الله دش که پشته کربلا
من را بسم الله کشته ان عین
با چنان جاده و جلال و کبر
ملک را که مرید و برتر
که من دین و زرق تو مبار
کشت چه هم به باشد بهر راه
دست بر شمشیر زدن بر حق
تخت بر او به و دین ان شجر
ان شمشیر تا به کرد اندر
دانه او چون کرد و دانه
در بیان پرانی او دران که مراد از ان را است بسم
را زنده را ش و دانه فی عسر

در بیان پرانی او دران

یک در گشت بدین بنه
 در جبه آن از او برادر
 گزینده و بود و اندر بزر
 من تو گشت در دم باد
 تا که این زمان که گشت از تو
 همچو گشت تر بر خون ندید
 اگر تا رانده و این ناره
 چو جبه رعدانی کرده اند
 فی جوار الله جان گشتن
 داشتند از در و درین گشتن
 که فیان چون خون گشتن
 ران میان غارت که بر جبه
 دید و گشتن گشتن
 اقبال در شاه بر قتل
 زمین سخن گشتن بر نه این
 دانی او را بی سخن و گشتن
 دست قدرت او گشتن

دیگر بود بر گشت علی
 راویان گشت و گشتی
 دان علی اندر گشت و گشتی
 که با گشت با گشت داد
 از آن گشت او بر خون بود
 چو در گشت شد بن گشت
 بود جوار الله و این جاره
 خون حق چون بخت خون
 سه بر بخت خون گشتن
 که بر بخت بدین صد گشت
 ران سپهر رعدان گشتن
 فی سر رعدان و نموده فی گشت
 حلقه در گشتن گشتن
 اندر گشتن حلقه در گشتن
 کاین سخن را چو گشتن
 کی بود گشت از دست جبه
 روید الله فوق ایدیم بخوان
 گشتی

کوفی استاده بی گشتی
 قصه مرده و این را باز کو
 ظلم را اتمام ده بران هم
 چو بخت آن بخت گشت
 بر دو بر گشت شد گشت
 باز آن طو سر از سر گشت
 نقش چون از علم طو گشت
 در دو بر گشت غارت این
 علم فخر حق بود و گشت
 رد دل پاک بگو تا فخر حق
 علم و در جبه بی گشت
 هر که بر گشت خن و طم
 که با بر جبه جاز گشت
 آفتاب آفتاب گشت
 که بود این یک شریف آن زلف
 علم ربانی بران بود

قطع بی گشت که الله گشتی
 قصه آن نازمین را باز جو
 بر تمامت ظلم ناتمام
 چو بخت دید اندر گشت
 در گشت از بر و گشت
 نابدانی مرده و این از گشت
 لی را انهم و گشت
 انفسهم آمرز و علم فخر
 چون گشت آن گشت
 بر تو اندر از بران و گشت
 خردون فخر خوار گشت
 در جبه خن و گشت
 ان علفها و گشت
 کسر نام گشت و این گشت
 روید این از طین و گشت
 علم شریفی بران بود

قوت جان علم است قوت علم دین قوت دین از امام حسین
 که از آن قوت اندر جان بدی کی امام عصر است پنداری
 عظمت میکند بود از اعلم باز پیشان صفا از صبر و حلم
 علم چهره و روز از جبار و قرآن بیت سعادت و سکندر از آن
 از دوبرونیت علم اجماع است در قرآن است از صفا از صفا
 رین دوبرون هر چه پیشان است جان در اونی که علم کان تا نیست
 خضر چون با علم پیشان است مودود است مودود است
 نوکرتن را از اهرس اوین کنی که نوکرتن را از علم دین کنی
 با خواص است دین سخن با علم است
 که سخن با جان بود با علم است

یا صاحب سجده آورده ام بر دست را در سجده آورده ام
 تا که برونم بران جمل است رشت از جمل او را آورده ام
 جان افکند که دران در کف بود چرخ فک بر فزاید آورده ام
 هر چه در دست است بر دست میرسد آورده ام
 آب و آتش را بطبع خوشتن چرخ کمرش را بر آورده ام
 فتح باب آرزو را از دست از حیند که کف آورده ام

یا صاحب

باز بوم از آن ابر کرم میرا از شمع به آورده ام
 و غنا نشنود از سپاسم چیم آینه هر من مزید آورده ام
 و غنا نشنود از سپاسم چیم آینه هر من مزید آورده ام
 تا هم بر آستان جنتش رکعت بر این نوید آورده ام
 تا به به در از من اندر در دست آنچه در کتبی به آورده ام
 جان دول بند بر هر کس جان جان دول بر این به آورده ام
 غدر من بند بر بر خن جین رخ زلف آن شهید آورده ام
 که چشم من بر آینه کتبت بند کتبت را عبید آورده ام
 دست است دین اندر خلد
 لعن جادیدان بر اندر خلد

در شاد مری مری است دل در جوار دینی اندر است دل
 که نه بهر سر مری بود و رقی الله علی اهل بیت دل
 کهشت با عشق ما را در کتبت از دور مردا کتبت دل
 از خجسته جنتش را بر جود که هر کتبت را بر است دل
 از پر اندیش پران شد و راه تا پیشی که در کتبت دل
 عوط زن و دور کتبت کتبت تا به اندیشه کتبت دل

تا بجا بچاند دل پیش ز ما از بر ارشاد است دل
خیز ز یاد دور ز یاد است زب جان کن زانکه بزیاد
هر کجا که غریبی بسیند بجید بر لب او نمند طوطی است دل
هر کجا که طوطی قدر میند ساز شمع او را مرغ خوش آید دل
هر کجا که شمع ز یاد او بخت سحرش را بر مکتب گوید دل
هر کجا که شمع که در مکتب کنشش را بر مکتب گوید دل
در طایفه که مکتب سیرت جان در حقیقت که مکتب است دل
جان بکجا که چو دل ادم از است مکتب پیر دل شمس است دل

صاحب دل صاحب دل دل

صاحب دل صاحب دل دل

دل دل دل صاحب دل دل

تا بجا بچاند دل پیش ز ما از بر ارشاد است دل
خیز ز یاد دور ز یاد است زب جان کن زانکه بزیاد
هر کجا که غریبی بسیند بجید بر لب او نمند طوطی است دل
هر کجا که طوطی قدر میند ساز شمع او را مرغ خوش آید دل
هر کجا که شمع ز یاد او بخت سحرش را بر مکتب گوید دل
هر کجا که شمع که در مکتب کنشش را بر مکتب گوید دل
در طایفه که مکتب سیرت جان در حقیقت که مکتب است دل
جان بکجا که چو دل ادم از است مکتب پیر دل شمس است دل

صاحب

صاحب دل صاحب دل دل

تا بجا بچاند دل پیش ز ما از بر ارشاد است دل
خیز ز یاد دور ز یاد است زب جان کن زانکه بزیاد
هر کجا که غریبی بسیند بجید بر لب او نمند طوطی است دل
هر کجا که طوطی قدر میند ساز شمع او را مرغ خوش آید دل
هر کجا که شمع ز یاد او بخت سحرش را بر مکتب گوید دل
هر کجا که شمع که در مکتب کنشش را بر مکتب گوید دل
در طایفه که مکتب سیرت جان در حقیقت که مکتب است دل
جان بکجا که چو دل ادم از است مکتب پیر دل شمس است دل

صاحب

ادب اندر پرت گلشن دارم حواری اندر صفت آذر دارم
 مجلس از پند و طلب را تمام که منور از محطه کرده ام
 با ده از لعل کعبه انجمنه شاخ طربا حور مجسمه کرده ام
 قدسیان برین بر میزند باز تا چه خدمت کوه خور کرده ام
 می نشیند ندر زمین مدح می هر زمان می مکر کرده ام
 سجده بر دند لعل کعبه و فرتم تا چه من با ملک و فقر کرده ام
 ناز مینی را میچ در کسبم ناز از ان برج و خمر کرده ام
 با تو دهری و زخون او خورشید روغ و خمر کرده ام

عشق حیدر سر کشت زندگی

حب حیدر سر زشت بندگی

دردم اندر سینه اشک آه را تا بر نه از دل غم جانکارا
 ان بنزد این بر ز غم زدی این اثر دیدیم بکس آه را
 ناز او در پست بود او است از جهان که خدای این کجور را
 عشق را با عقل چه نذر نمود عینت با شیر آشتی رباب را
 هر مان رفتند و ما که شدیم از حفر با کنی زن کوه را
 تو عا ریشنا سر از آه ما شایم از ک الله را

او را از خلق پند از خدا هر چه گویند از خدا باور کنیم
 ما تو حیدر سر کشت ایم بر ده فرخنده از ان از بر کنیم
 از عفت رفته در آرد می نامه ان قوم بر آرد کنیم
 ان بسجده در سجده می قصه ان عفت بر آرد کنیم
 صاحبان پیش کت از کت خبر تا کت کت بر بر کنیم
 شکست را می پند سر است چاره ان چشمه از کت بر کنیم
 با تو تیش در ان ناز می حور با لیل ماه و آب بر کنیم
 ما که ایان و نسر از نام او کت را از ناز و راه را که بر کنیم
 نام آباد از تقاضای می

شاه آدم از تو دهری

با نر با نور دلبر کرده ام خاطر خود را منور کرده ام
 انفس و افاق را بکین خنجر بر از ان زلف معبر کرده ام
 روز من بر از ان شد باج لب هر لب من حیدر کرده ام
 با شمع ایدون ظفر به نیت به دست شاه کت کرده ام
 و غلبش کردم ز آتش کت ز غلبش از حوض کت کرده ام
 از کت استهلاش و دین ما کسب کت سمن کرده ام

ادب

در خواب آید و کسی نشاند
 در دیارش زاده میبارید
 و زو کاه و چنگان زاده بان
 تفسیر در خواب و شی میبارید
 کار با کاه و زو کاه
 کار با کاه و زو کاه
 کی و دود جرم کرد و عشق را
 و دود جرم کرد و عشق را
 و دود جرم کرد و عشق را
 و دود جرم کرد و عشق را
 و دود جرم کرد و عشق را
 و دود جرم کرد و عشق را
 و دود جرم کرد و عشق را
 و دود جرم کرد و عشق را

بر درش خود هم رسم با کرد راه

این خرقه خاتم هستی چنگاه

دوش طبعی را اگر شنارد
 ایدل بستی مصطفی را
 از حضرت و می که فیض صفت
 ای صوفی جان یحیی صغیر را
 از کفایت رهش که کمال صفت
 ایدیه خردن طلب منیر را
 از تربت پاک استانش
 بیداری قلب کسب را
 شیرازه بنام او پیوسته
 اوراق صیغی لب بنا را
 اندر زو که را در گرفته
 و نهسته از جفا و نا را

بنده را چند خواست شاه
 روی بود آن که پیشی شاه را
 دالی ملک و کرم تا کرم
 مع میگویم و لا اله الا الله
 تا در این هر ندای صفت
 از برون چاه یا به چاه را
 سخت پس بر دست کیمیا
 خیمه در خانه مهر و مادر را
 تا بجز کاه سر سینه بود شاه
 بر آن طرف جرم خیمه را
 بر بند شاه مالک از جیم
 با دیده باز باد افرا را
 بر دلا شاه خازن بر شیم
 با دیده هر رسم انفسه را
 تا که در چاه طبعیت دوری
 دست بر جمل التین زن جاد را

کعبه حشره که داد بود

ان امیر المؤمنین حیدر بود

چند نام زین سبب بر تربت
 کا نذران باز در خواست تربت
 دین خردن را بسیار از بهر
 دین بدینا رفته و بنا تربت
 پنج بود در دو کانی کائنات
 به رنج حیدر که از تربت
 دیده بر دیدار ایدین
 دیده نمن لدیق دید تربت
 خوانتم در ز معاش جان ده
 رو بر من شیر آن از تربت
 کسب نام چارچوبان
 بنم اندک کیم ام جز تربت

در خواب

هم بسایه منت ازوی
 هم پیشاس اولی رود
 در کتب عشق اوستن خوان
 چو نیت نه استیلا را
 جز او که زوی عین و کس
 نشناخت از هواد خدا را
 از دانش که شریک فی الیه
 الله آمد بهید لا را
 سر خیل بمسیران محمد
 بنیاد وجود از او محمد
 ایست خدا در استیت
 یعنی که ز صهر در استیت
 میال بکرمی مطیبت
 جریل بخودی امینیت
 مهر آینه در آفتاب
 مهر روی از حسیبیت
 بر خاک بیکویی پیوست
 افلاک بزیار پادشاهیت
 ان نور که در ده از دوزخ
 برشته خدا در پادشاهیت
 ان شمس که در دوزخ
 پد آینه در استیت
 ان زهر که در دوزخ عالم
 سبب ان در زخم و گمیت
 بر جان وی از هدای نفین
 الکره سزای آفرینیت
 امر دهنده و قدر سپاهش
 الله که در ملک بهیت
 آوازه مدحی امیدی
 در گوش جهان غنیت
 ای چشم زین سحر
 دانه برین و عطر آفرین

ای عالم جان و جان عالم
 اصل تو فی ذات آدم
 عالم بر چو در طسلا
 آدم سجده تر کرم
 بر پای عجب است تعظیم
 بر پایه قدر عرش اعظم
 در حجاب محبت عیسی
 در حجاب عهد تربت بریم
 از حیرت نکست استیلا
 بر دیده کعبه استیلا
 انجا که در حیرت تو حیرت
 انجا که نشاء سر تراقم
 در دوزخ در دوزخ است و دوزخ
 در دوزخ در دوزخ است و دوزخ
 در دوزخ در دوزخ است و دوزخ
 در دوزخ در دوزخ است و دوزخ
 در دوزخ در دوزخ است و دوزخ
 در دوزخ در دوزخ است و دوزخ
 در دوزخ در دوزخ است و دوزخ

بر دوزخ در دوزخ است
 و دوزخ در دوزخ است

امر در دوزخ آفرینش
 دهنده بر جان آفرینش
 تو اصل و دوزخ طغیت
 اندر سر خوان آفرینش
 امر در دوزخ است و دوزخ
 امر در دوزخ است و دوزخ
 امر در دوزخ است و دوزخ
 امر در دوزخ است و دوزخ

بدانکه را کشت
کم بودن آن آفرینش
گیتا که بر جودت پخت
نادر دکان آفرینش
جودت تو گشت سزاوار
نامد بجهان آفرینش
اگشت نه تو را بگشت
بر فرق جهان آفرینش
بر فرق تو فر تبارک
بر گشت و بین حق تبارک

اولاده بشر که آن ستره

است که لقا حق نموده

بر هفت صفت باره رانده
نه قصه آسمان گشوده
بر دیده رفسم نهاده
مهرش بر پارسا بوده
از چهره آن کلف برده
ز آینه این کف زارده
گوداشتر پسر راسخاده
هم شتریش چون سکرده
خود زهره بی خطای بر نهاده
مهر بریده رخ شکرده
از ملک لطف بیغ تعدیر
خواند آنچه که بر رخسار بوده
با دست برب تاب تو بین
خوابد آن بوده یا بزمده
منبت نشیند اکتفا
بر خسته کفها شکرده
از دشت کاس آنچه خورده
بر دشت امتن فشرده

از رشتن ادف در درم

باز آمده بستر اچنان کرم

از گودین ترا ستر
در ملک یقین تو ز مهر
تو آخودت تو مقدم
تو اول دهم موخر
با عدل تو ظلم آب و آتش
با حق تو حسم خا و آذر
از نام تو سرور از طری
از جان تو بن نواز کوثر
حبت ز نسبت اچنان مانده
این ز خزان مصلحت زحم
از آن که ز طاعت تو کفران
بر جان برد از حیم کفر
اچنان که ترا قسم ملک طبع
اچنان که ترا قسم ملک سر
هر خانه که جز بجا مت قطع
هر نامه که جز بنامت ابر
تا جی که نه از تو بر سرش
تا کی که ز پارتوبت لفر
از جوم چه بیم هستن را
از ر چه تو از شمع عشر

ای شهادت دمی بری

ای نعمت غرض

با کد درت حسان بخوانم
کوثر بخوانم حسان بخوانم
جان بهر شمار دوست داشتن
در نه بهشت کون بخوانم

دلی که زنده بماند هر کس که بماند را
 ز بجز و وصل تر بر من برادر و محبت
 چه کور در غم چو کان ترس و در ایدم
 برادر را بر حشر لب لب لب
 بهار بر لبه یمن لب لب و در حشر
 دلی نیست کن از خون و در ایدم
 بر تر حشر و غم هستی را کنی
 عجب غم فکرت تو در دهان
 ستود و حشر است از لب و در

که زنده بماند هر کس که بماند را
 که است فوق غلظت و در حشر
 که است کنی اماده ایم چو کان را
 نشان و هند لب لب لب لب
 لب لب و در حشر
 که زنده بماند هر کس که بماند را
 که زنده بماند هر کس که بماند را
 که زنده بماند هر کس که بماند را
 که زنده بماند هر کس که بماند را

ز شرف شاه مبارک است عجب درین

بدین غفر شکوای ماه و دیوان را

میں نے ہمیشہ آدم شمار ہوا تھا کہیں لڑا یہ کریم کہیں آدم غبار

زمن ۱۹۰۱

ز من زده و صلح از رخ کج و دراز
 بخت خرم و غم ز دایه و دام زده
 جوهری از زلف و خورشید از رانها
 بیاید رخسار چون نیکو ناز
 بکف نام زده و اهد وصل سکینه
 محال میشد از رنده و دست بخت را
 بجز خورشید از یک و دران دیدن
 چشم خوشتر می نمود بفرخ و طمان را
 ز باغ افروخته و کج و دراز
 بی حسی از شکوه و کبر و سرافراز
 جوی کعبه و حرم و روضه و دران

میرزا کعبه خان میرزا علی محمد خان

بسیار شند و بیامانی ندند این میان را

بدیناوی ز زعفرانم چشمم میدار
 مجده پند که دوزخیت دیکر این شربت
 دوزخ عشق از عین اگر تو منی که ز
 منوکی استی دوستی بدور با بد دوستی
 چه شکر دارم ندانم چنانی را که از غصبت
 ز دنیا و دین من پاکیزد تو ای زار
 چه بسانم که طعمم خج از زبان شربت
 نشاند و دست برهنم ز زعفران تو بزم

أصاحب المقداد المكي

حوالداری نیستی جوار روی دل مارا

انجمن دهم بجز از کینه نیست
این طره در انجمن نه نیست
وصل از چه صلا آمده در نه عشق
چون در نگر کنایه برون از نه عشق
تسلی نه در راه بستر دل لیا
این تا نور از دل محزون هر عشق
از نه طلبیده در روی نه کوشش
فیه لایحه در شربت آن دار نه عشق
جز جان سپردن بهر لایه از نه عشق
بدون بیای شریک و بی سر عشق
زان پنج بهر لایه از نه عشق
نایدن بیل نه در غم آن عشق
بر کعبه از نه عشق در نه عشق
غیر از غم جان بود در نه عشق
اندر همه آفاق محبت عشق

بر شکستین بهر جان عشق

چند آنکه در آن صفت بهر عشق

عقل را چون بادل کرده اند
تا شمع عشق حاصل کرده اند
شادمان نوری جان بخشیده
زاد آن بهشت باطل کرده اند
از لایه خون دم گشیده
این کعبه تا چه بادل کرده اند
غم لایه سیم از آن گشت
ز آب محبت کعبه لایه کرده اند
عشق از آن ما و زان و غم
عاشقان کعبه صابر کرده اند

کی ز نور لب من زده آرزو دل
تا سر و جان فدایم در نه عشق
میت بهر عشق تو از نه عشق
میت بهر وصل تو از نه عشق
میت در از دستیم بچشم صدم
تا بریم زلف تو از نه عشق
چشم همه سرکش جان لب لایه
و شش چادر در تو بود از نه عشق
لور لب کشته در همه کوه شمشیر
روی دل است در تو من بهر عشق
جام کیم کیم که شام تا که بود و عشق
باله نوق می کشم بهر عشق

آب حیات در قلم در نه عشق

لایه همه آب حیات زنده در نه عشق

توبه پر جلال دل از این بهر عشق
دل آن تازه جان را چه بهر عشق
غمره که در زبان کرد از آن زک کعبه
نه شست که در بخت بهر عشق
دل در بدن ز جفان بسی بهر عشق
مسکن آن بهر عشق که چون دل لایه
لکشم نمی از نه عشق در آن غم زان
من دل به آن بهر عشق در نه عشق
بر کیم کن که بر دل مرور بر عشق
این نه عشق تا بهر عشق
لکشم از نه عشق که وصل در عشق
تو با خون از نه عشق که بر عشق
نار کیم تا تو ای بهر عشق که عشق
روغن عشق آب نه عشق که بر عشق
از نه عشق هر است از این بهر عشق

کرمایه رحمتی الهی لاله اندر حجابان یار نشو
 از دیده خوان دیدش بفرمود و دیدار نشو
 اندر زبان شمع دایه آتش آتش بفرمود
 بر بند از کفش دلش بفرمود و دیدار نشو
 ان زلفش بر محبت سر از خون چش بفرمود
 باور شد از این خبر دور آمان نشو
 ترکم به یقین میرسد با کعبه خرمینه
 اکیان مسیحی آمده خرمین دلش بفرمود
 باز از او آید صید ان زلو کبر است
 با لب و دین او با لب و دین او نشو
 یوسف خرمین است و خرمین است و خرمین است
 از دیده خوان دیدش بفرمود و دیدار نشو

خواب درازت بجز امرا ز راهدارانو

[illegible]

چون گدا در زمان عیادت
دشمن کرد و صوفی است
و چنان در جهان راه بر علیت
میرالدان شافع حشر علیت
وقت مردن جان بیکان میدهم

یا علی میگویم و جان میدهم
سگرم که تمام شود در
مادم بر حشرت اظهار دلی
منت میگویم و انکار دلی
وقت مردن جان بیکان میدهم

یا علی میگویم و جان میدهم
عشت حق بر عهد آن می
جان من به یقین آن می
هست که شمع چون نقره آن می
وقت مردن جان بیکان میدهم

یا علی میگویم و جان میدهم
چشم از نور و لذت و شرف است
چشم مولد بر جهان جوان است
چشم من بر زمین و میان زمین
وقت مردن جان بیکان میدهم
یا علی میگویم و جان میدهم

چون گدا در زمان عیادت
دشمن کرد و صوفی است
و چنان در جهان راه بر علیت
میرالدان شافع حشر علیت
وقت مردن جان بیکان میدهم
یا علی میگویم و جان میدهم
سگرم که تمام شود در
مادم بر حشرت اظهار دلی
منت میگویم و انکار دلی
وقت مردن جان بیکان میدهم
یا علی میگویم و جان میدهم
عشت حق بر عهد آن می
جان من به یقین آن می
هست که شمع چون نقره آن می
وقت مردن جان بیکان میدهم
یا علی میگویم و جان میدهم
چشم از نور و لذت و شرف است
چشم مولد بر جهان جوان است
چشم من بر زمین و میان زمین
وقت مردن جان بیکان میدهم
یا علی میگویم و جان میدهم

در دامن دست صفت بجا یاد آید عظم یاد
بر سرم دایم تو عشق عا که نایم خوف از مردن بلا
وقت مردن جان بجان میدهم

یا علی سکونم د جان میدهم
یا غنی بکرم بختیم فارغی میرز خیر بختیم فارغی
یا غنی د حیدر بختیم فارغی میرز خیر بختیم فارغی
وقت مردن جان بجان میدهم

یا علی سکونم د جان میدهم
مینه از بر این کلمات مع وصف کرده آیات را
نشر بیا در چنین ثبات شاعری خوش گفایان بپوش
وقت مردن جان بجان میدهم

یا علی سکونم د جان میدهم
بیکتم هر لحظه آه رود را و ایام محرم ام و در را
عقد فرماید در آن مرد کرده نظم از طبق خود بنویسد
وقت مردن جان بجان میدهم

یا علی سکونم د جان میدهم

عبد بن عبد الله بن عبد المطلب بن هاشم بن عبد مناف بن قصي بن
 كلاب بن مرة بن كعب بن لؤي بن غالب بن فهر بن مالك بن نضر بن كنانة
 بن خزيمة بن مدركة بن إلياس بن مضر بن نزار بن معد بن عدنان بن
 ابراهيم بن ارحم بن شمع بن نبت بن حوثل بن قلد بن اسهل بن ابراهيم بن
 نافع بن ناهور بن ارغوا بن اسروع بن خالع بن شالح بن عابر بن اد
 ناس بن سام بن نوح بن ابراهيم بن اسحق بن اسحاق بن اسحاق بن اسحاق بن
 قيس بن اوف بن شيب بن آدم عليه السلام

[illegible]

بر چهره یار و غایت بهشت
 بر چهره او حجاب بهشت
 در دیده اش نشان ز آفتاب
 در لبت طلب سرب بهشت
 ای دل و دهر خسته دل
 کجاست این عشق در مینه دل
 خورشید در مینه دل
 خورشید تو در دایه مینه دل
 مادی طریق این گفتن منم
 مادی طریق این گفتن منم
 چون علم و حیا و علم و حیا
 غمان و عمر و حیا و علم و حیا
 مریم و حیا و علم و حیا
 تا علم و حیا و علم و حیا
 هم می شود از آنکه آمده ام
 تا چند روز دیگر آمده کنم
 تا که ناز و رضا که دلک
 که عمر و حیا و علم و حیا

با آنکه در کون بر سر است
 این چنین گفت عالم ز پیر
 زین است که در دهر و حیا
 باز آنکه بود آینه چهره او است
 در چهره هوری بد و حیا
 زار و زنی که در حیا
 زار و زنی که در حیا
 در حیا و حیا و حیا
 چون دانه که از کجای آمده
 بر خیزد در دهر و حیا
 کور و کجای که در حیا
 در حیا و حیا و حیا
 در حیا و حیا و حیا
 با ما تو گفت حیا و حیا
 از کجای که در حیا
 کجای که در حیا و حیا
 در حیا و حیا و حیا
 در حیا و حیا و حیا

[illegible][illegible]

درست بود و در این
چشم خود ز این
فکرش که هر چه
بر کمال خطایند که
بهرین بر این
آن صیقل است و خود
با کمال زور است
حق در این صیقل

در این خطایند که
بهرین بر این
آن صیقل است و خود
با کمال زور است
حق در این صیقل

در این خطایند که
بهرین بر این
آن صیقل است و خود
با کمال زور است
حق در این صیقل

در این خطایند که
بهرین بر این
آن صیقل است و خود
با کمال زور است
حق در این صیقل

در این خطایند که
بهرین بر این
آن صیقل است و خود
با کمال زور است
حق در این صیقل

در این خطایند که
بهرین بر این
آن صیقل است و خود
با کمال زور است
حق در این صیقل

[illegible][illegible]

۲۰
 مکتوب
 از حضرت امام رضا علیه السلام
 به حضرت علی بن محمد
 در جواب مکتوب
 در تاریخ ۱۲۰۰
 در شهر مشهد
 در روز ۱۲
 در ماه ۱۲
 در سال ۱۲۰۰

کفر و عدم محراب است
 قند غریب خنجر است
 زین خار که در لاله است
 خواجگان و یاران است
 در دایره زنجیر است
 سحر و کیمیا و جادو است
 صلابت و سستی است
 کلاه و تاج و خیمه است
 جهان و جهنم است
 کفر و عدم محراب است

[illegible][illegible]

۱
 ۲
 ۳
 ۴
 ۵
 ۶
 ۷
 ۸
 ۹
 ۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

1750

[illegible]

کونکاد و کونکاد
 نغمه و نغمه و نغمه
 چون نغمه و نغمه
 از دهن و نغمه
 اوجان و نغمه
 ماه و نغمه
 قطع و نغمه
 سر و نغمه
 کاش و نغمه
 لاج و نغمه
 از نغمه

از نغمه و نغمه
 کونکاد و نغمه
 نغمه و نغمه
 چون نغمه و نغمه
 از دهن و نغمه
 اوجان و نغمه
 ماه و نغمه
 قطع و نغمه
 سر و نغمه
 کاش و نغمه
 لاج و نغمه
 از نغمه

فردی که در این مقام است

سید محمد علی خاں

دستخطه در اسفند ماه ۱۲۸۵

کتابخانه عمومی
موزه و مرکز اسناد
سازمان اسناد و کتابخانه ملی
جمهوری اسلامی ایران

[illegible]

۱۲

مکتبہ اسلامیہ
لاہور

Handwritten text in Urdu script, likely a signature or a note, located at the bottom of the page.

مجلس
تصنيف
مجلد اول

از ارکان
زاد و نیاوران
من سنها کن قرض
از ارکان

عبرانی نشانی و لفظها کما

[illegible]

[illegible][illegible]

در عالمی که در آن
 کلمات و حقایق
 دل را در غایت
 ناله و فغان
 در عالمی که در آن
 کلمات و حقایق
 دل را در غایت
 ناله و فغان
 در عالمی که در آن
 کلمات و حقایق
 دل را در غایت
 ناله و فغان
 در عالمی که در آن
 کلمات و حقایق
 دل را در غایت
 ناله و فغان

در عالمی که در آن
 کلمات و حقایق
 دل را در غایت
 ناله و فغان
 در عالمی که در آن
 کلمات و حقایق
 دل را در غایت
 ناله و فغان
 در عالمی که در آن
 کلمات و حقایق
 دل را در غایت
 ناله و فغان
 در عالمی که در آن
 کلمات و حقایق
 دل را در غایت
 ناله و فغان

و در دکان مار از طیب
در خانه دکان یار
بست بسترش در خانه
و در دکان کعبه یار
چون از راه خورشید از راه
کعبه یار یار
هم از دست کعبه یار
از کعبه یار یار
از کعبه یار یار
تا بدل از کعبه یار
از کعبه یار یار
از کعبه یار یار

و در دکان مار از طیب
در خانه دکان یار
بست بسترش در خانه
و در دکان کعبه یار
چون از راه خورشید از راه
کعبه یار یار
هم از دست کعبه یار
از کعبه یار یار
از کعبه یار یار
تا بدل از کعبه یار
از کعبه یار یار
از کعبه یار یار

[illegible][illegible]

[illegible]

[illegible]

از رخ آفتاب کس در دل ماب زلفت در مژده دل
 زلف و خواب بهم از غفلت ماب زلفت کعبه بر سر دل
 طعنه سبب زخون جگر ماب زلفت ز غزل
 عشق در یاد هر در او افت عطر عطر در روح که هر دل
 بر شد از غصه تو لعل و سحر بنو قصه تو و فر دل
 هر سر به بلیک ماب ماب زلفت در این دستان کبر دل
 که جهان بر لب از رخ دست
 جبهه کینت ماب است
 از رخ حرم طلب کاران چشم منت به در شیاران
 ابد در تو مقام مهر ران حجب تو محفل بهاران

عذبت خواجه خندان کسیت منف کران
 جرحه بوم تو کیکه چشید گشت نثار کبر منجران
 کاروان کوکوتا روان نشود که رودان شد چشم او باران
 خنجره تان نهان میگفت مطرب در میان خستاران
 که جهان پر توت از رخ دست
 جسد کانیات سایه اوست

زک میبایگان ز کلبه پیش آفتاب شست بر در کوش
 معرا و درین راه آب جات که هرش در میان چشیده نوش
 سن قلعه رنجران قدشم روز شب کوزه می کشم بر پیش
 طالب آمدن در درکش سالخ آسمان بهر فردش
 در بنابر کدر هر کوهم دیدم از شوق لب لبانم پیش
 نظرش چرخ سحر من افلا از هر خسته کبش خردش

که جهان پر توت از رخ دست

جسد کانیات سایه اوست

مرد با تو خنجر زباله گفت هانت تو جلوب خنجر گفت
 جان ترا ماه گفت در کشت مهر تو سر گفت در پا گفت
 لبعت لطیفه خنجر نوا صله و در کوش کوه دله گفت
 آب شد بحر از کلمه و بدین قصه مبع خنجر بر پا گفت
 ما خنجر زانوشه میگویم راز و پیشه را که سپر گفت

بدلت کینه نیست همه عشق که بودم زنده هر سه عشق
 بزبان تو روز میگویم که کج سوز در محرم عشق
 چنبر را پلاس پوشیده مرا اندیشه زما تم عشق
 میوز و زخم و زارینا له میرا بد شکایت غم عشق
 رکت مر در بر ایمن کجاست تا دم ساغر و مادم عشق
 درش برت بجم با بهشت میگذشتم تو بر با به عشق
 که جهان پر توت از رخ دست
 جسد کانیات سایه اوست

زک

در بر کون کزنا کرشمه خورشید لبش در آتش
 که جهان پر توت از رخ و توت
 مجله که بابت سایه اوست
 منم آن زده سر و پای که چون هم کس بیایند
 بنده ساکن در نشین کشته از بنه روزگار آنکه
 از دلا فارغ و زرد زمین در جخم و زخم است و
 بهر چون قح میان بسته همیشه از شر آب گناه است و
 مایه بزم خرقین و منجه مجبور کس بدین بحث در زمانه
 ستم زده نامه آشکارا شد رازم در خون دل بر رخشان
 چنین بکجا زخون کستیم باز کویم ز بهر آه
 که جهان پر توت از رخ و توت
 مجله که بابت سایه اوست
 ما ضلالتیم در اندک امر که نداریم غیر میکده دار
 در

این از کفر و دین و حقیقت پنج
 شیشه لبستان با که پرست
 که بیسیم باقی فلا رب
 خانه از عشق مانده اندر
 در چو دست کشت نبشته در رکعت آسمان بر پا
 که رفته از محله پیشتر این خنده بر کشتی بخت دار
 که جهان پر توت از رخ و توت
 مجله که بابت سایه اوست
 دلب اندر کفایت غنچه آب دیدم اندامه را چشمه آب
 خانه از شر آب فروم بعد از شرکرت شراب
 تک چشمه شرکرت صین خط صین نقش بر راه صواب
 بعد در مان ما دین و حقیقت کون یک و توت دین و حقیقت
 چه نفیست از دین و حقیقت آیه رحمتش ان عذاب

چو دارم عشق قوت سر میکند شمع بر تبت احباب
چون زانرا عشق برسدیم کلاه زان سینه دار و جاب

که جهان پر کویت از رخ نوبت

جمله کانیات سایه ادب

ارخت ساقی دل به نام ناله است کشته از کجی م

بهر بر بخت سوره تو صلح با به به بر طره تو حلام

جان چو ساغر سازد نیمبید وز لب زیر سیم بکام

ما ز سدم کفر پر و نیم کافر کفر من اسدم

بر در و بر عاقل و بدم فارغ از دین کفر شاه و بدم

میش ادر شمع دله لودم از سر لطف خود به بدم

فضل از درج بعضی کج و فدا به در میان کلام

که جهان پر کویت از رخ نوبت

جمله کانیات سایه ادب

در

و بر سر است فارغ دینی میکند شمع رخ نام عروس
نظم چون بسوزد و نشاء لات را دیدم اگر ز رخوی
بهر نام عشق حوت حوت همه بر لای حضرت مراد
همچو ناله سبب نشان دیدم بر در و بر شاه نادرس
چکار بر دران و بر آمد در سر لاده زنده تصور
بر زمان زار است که به یگانیزان در عشق کشتا
بهر نشان در آینه بکوش در و دیوار بر کشید ندر

که جهان پر کویت از رخ نوبت

جمله کانیات سایه ادب

ترجمه سید سید عابد

اگر کوس قتلعت بدام از شمشیر قتلعت بغلام

از صفای سر و لطف هم در جسم آفت کز جام و دام

همه جام است شیب کو میگر مایه نام است شیب کو میگر

یا هواریک آفتاب کشت خست بر شربت از میانه غلام

روز و شب بهم آشتی کردند کار عالم از در کف و غلام

کردن از حارین چه روز و شب مایه نام است جام و مایه کلام

گشت جامه بپوشد
چون شد زمین بپوشد
جامه کسیت غار رکبت آرد
تا پیش چشم حقت تمام

که همه اوست هر چه است یقین

جان و جان و لب و دل دین

آفتاب رخ تو سپید شد
عالم اندر رخسار هوید شد
دل و دم کرد در زبال او نظری
حسن رویش بدید و سپید شد
عارفیت بسته از لبش عکس کرد
دوق آن چون پخت کوا شد
شب خمر بر زمین چکید سحر
روز خورشید در دیو در آید شد
برهه شد بنهار از دریا
باز چون شمع گشت در آید شد
جام کسیت غار او نایم
که با هر چه بود سپید شد
غیر تشنه در جهان گلشن
لاجم عین حبه سبزه شد
تا بکون مراد حبه
برخیزد از در شکرا شد

که همه اوست هر چه است یقین

جان و جان و لب و دل دین

چون شد زلال وصال
همه کس که گشته مال مال

غن

خون آیم آیم آب میسیم
در دهن لیم خیم زرد گد
آفتاب اندرون خانه و ما
در بد میسیم زرد گد
کج در آستین و سیکو دم
کرد در کج هر یک شعل
چند کرد و چم خبر کرد جهان
چند بپوشیم ابر غل خال
بد و لب از لب و لب
گرفت و گرفت و گرفت
آفتاب زرد و سرخ و بنار
تا پیش رخ آردم زار
تا آفتاب از در آید
در خور و در آید
در چنین حال شاید اگر گویم
که همه اوست هر چه است یقین

که همه اوست هر چه است یقین

جان و جان و لب و دل دین

از تو روز و شب جهان روشن
بخت چشم علقان روشن
بکشت تو کام دل شیرین
بکمال آیم ز جان روشن
میباشد زور هر ذره
آفتاب بخت عیان روشن
بشیران کرد در خم زلفت
خوشتر از خود کمال روشن
ابدل سیره که گشت ترا
ترتید از این دین روشن
اندر آینه جهان سبک
تا به پیش چشم جان روشن

که همه ادب به بهت یقین

جاست بجان و دل و دل دین

مطرب عشق سیر از دوازده	ناظر که که بشود آواز
هر نفس نغمه و کرم ساز	هر زمان زخمه کند آغاز
همه نام عهد از نغمه است	که شنیده چنین عهد در آید
راز در از چنان برون آمد	خود صد که نگاه دارد راز
ترا در زبان هر زده	خود و شنیده که نیم خیزد
چه چشمت به جهان شنیده	ختم ترابن ختم بر دواز
خود ختم گفت و نمیشد همه	کردم اینک همه ختم ایچو
عشق نشو ویت که آید	که حقیقت کند برکت مجاز
تا به ام آورده دل محسوس	بطور ادب نه زلف آید
نه باند از من است ختم	عشق میگوید این ختم زبانه

که همه ادب به بهت یقین

جاست بجان و دل و دل دین

عشق ناکاهه کشیده علم	تا بهم بر نند وجود عدم
بجز از عشق نور انگیز	ترد و در کشند در علم

در هر یک

رباعیات طایفه
 ز کشت خطم خرم زنده
 ز باغ خرم جل نام زنده
 ز جوارح منجلیست
 کینه نامیدین از آرزو
 دگر آید چشمت از آرم
 دل زان به چشمت که نام
 چاد و در در علم
 بهر چه با کشیده نام
 خنایان غم که کشیده نام
 که که در دل آید چنین نام
 رباعیات طایفه
 ز کشت خطم خرم زنده
 ز باغ خرم جل نام زنده
 ز جوارح منجلیست
 کینه نامیدین از آرزو
 دگر آید چشمت از آرم
 دل زان به چشمت که نام
 چاد و در در علم
 بهر چه با کشیده نام
 خنایان غم که کشیده نام
 که که در دل آید چنین نام

[illegible][illegible]

اربعه در رتبه در رتبه الله يا للعبارة ^{للمعبود} و ^{للمعبود}
 لا تشتمل ^{للمعبود} و ^{للمعبود} لا تشتمل ^{للمعبود} و ^{للمعبود} لا تشتمل ^{للمعبود}
 عن الصادق عليه السلام ^{للمعبود} يا ايها المؤمنون ان الله عز وجل
 يرحم من اراد ان يرحم الله ان كان لله تبارك ^{للمعبود} قد كفرت بالرزق
 لماذا وان كان الرزق مقبوضا ^{للمعبود} لماذا وان كان الرزق
 من الله ان كل ما اذا كان كانت بعقوبة من عذوب ^{للمعبود} ما
 لماذا وان كان عذوب ^{للمعبود} فماذا لماذا وان كان بعقوبة من عذوب
 و ^{للمعبود} فماذا لماذا وان كان الشيطان عذوب ^{للمعبود} فماذا لماذا وان
 على الصراط ^{للمعبود} فماذا لماذا وان كان كمشي بعضا ^{للمعبود} وقد رن ^{للمعبود} لماذا
 وان كانت الدنيا نية ^{للمعبود} فماذا لماذا ^{للمعبود} عن ابراهيم عليه السلام قال
 من رزق الله عليه السلام ^{للمعبود} من رزق الله عليه السلام ^{للمعبود} اذ اخبروا
 عن ابراهيم عليه السلام ^{للمعبود} قال الله ان الله عز وجل
 من رتبة ^{للمعبود} من رتبة ^{للمعبود} من رتبة ^{للمعبود} من رتبة ^{للمعبود}
 ليس ^{للمعبود} قال الله عليه السلام ^{للمعبود} من رتبة ^{للمعبود} من رتبة ^{للمعبود} من رتبة ^{للمعبود}
 وقال الله عليه السلام ^{للمعبود} من رتبة ^{للمعبود} من رتبة ^{للمعبود} من رتبة ^{للمعبود}
 ابراهيم عليه السلام ^{للمعبود} من رتبة ^{للمعبود} من رتبة ^{للمعبود} من رتبة ^{للمعبود}
 من رتبة ^{للمعبود} من رتبة ^{للمعبود} من رتبة ^{للمعبود} من رتبة ^{للمعبود}
 من رتبة ^{للمعبود} من رتبة ^{للمعبود} من رتبة ^{للمعبود} من رتبة ^{للمعبود}

کبر از رخ بار کبریا
 و بیا بدید عین آفتاب
 که از آن دامن عظمی
 خامه ام را لکنت منوع بوی
 آتش خورشید از خنده کبریا
 که در بر صفای او از آب
 کعبه طهارت از غصه
 و به ما باقی او را بخواب
 از معنی این کبریا
 خواب حق بر رخ نهاده
 که معنی رفیع آرزو
 و کبریا از رخ بار کبریا
 و بیا بدید عین آفتاب
 که از آن دامن عظمی
 خامه ام را لکنت منوع بوی
 آتش خورشید از خنده کبریا
 که در بر صفای او از آب
 کعبه طهارت از غصه
 و به ما باقی او را بخواب
 از معنی این کبریا
 خواب حق بر رخ نهاده
 که معنی رفیع آرزو

[illegible]

[illegible]

کتابخانه عمومی

قطره و سوزش

کتابخانه از خط

...

100

رقیبش از این سخن خوش نشد
 مگر در کبر و بخت از بدن و لبش کرد
 بجهت خانه از او رفتن نه میسر
 بنشین و من بجنب گفت باقی خبر
 ای صاحب لوح من کجاست روای
 تا آن میخوانی تا که آن بخت
 با روی خورشید میزدان
 از راه دور و نه از چو آن
 و الجاع بود ز غش من تا آخر
 پیر و کعبه از او من فرود
 تو شاه جهان بودی و چند
 با نوان هم خرم نشسته
 آن یکجا آمد و او سخن
 تو خسته شدی و نه
 از هیچ صانع و نه از
 تا بر در خانه کرد و در کعبه
 عذبه بماند تا که کعبه
 کعبه از او که می بینم
 که کعبه کعبه است با او
 بدین تا باورش از او
 بلکه که بخت کند سیر از او
 ای صاحب لوح من کجاست روای
 تا آن میخوانی تا که آن بخت
 با روی خورشید میزدان
 از راه دور و نه از چو آن
 و الجاع بود ز غش من تا آخر
 پیر و کعبه از او من فرود
 تو شاه جهان بودی و چند
 با نوان هم خرم نشسته
 آن یکجا آمد و او سخن
 تو خسته شدی و نه
 از هیچ صانع و نه از
 تا بر در خانه کرد و در کعبه
 عذبه بماند تا که کعبه
 کعبه از او که می بینم
 که کعبه کعبه است با او
 بدین تا باورش از او
 بلکه که بخت کند سیر از او

[Faint handwritten notes]

1762

2065/100

106-211

二六〇

...

الحمد لله الذي هدانا لهذا

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين حمد الزليخا بدمه وادبها
سرمه ابا لطفه تمسكها مرانا فانتم حده الجادون
وهر الدارين صعدت لهم وملكه وحده غرة
وجع خلقه من ارضه وسماحة سيدنا وعلينا
رفيع انت بدو بشهو وذل ادداد وادو الله
سيد الله وراهد وراشهر العوج كعنا غايه
يقين باننا اسباب هر كوان باقية واسم الله
اقباله بشهر الله وادو الله وراشهر العوج
روح ادد وراج وادو الله وراشهر العوج
ووق قلد الرب محمد الله وراشهر العوج
سيدنا وراج وادو الله وراشهر العوج
بالا حاليه وادو الله وراشهر العوج
محمد بن ابراهيم وادو الله وراشهر العوج

وَقَدْ تَمَّ الْعَمَلُ
وَقَدْ تَمَّ الْعَمَلُ
وَقَدْ تَمَّ الْعَمَلُ
وَقَدْ تَمَّ الْعَمَلُ
وَقَدْ تَمَّ الْعَمَلُ

今日

و سطر الكرام شرق الدار لمنه في القبة
اللاهوتية بساج في اقباع الجريدية لمصر للمدرسة
المكنتية اذ المكية لاهوتية في الموضع الرابع
المدقق لقطب في مريد الفتن والله نافع لمراد
و لمصرين سيدانه و حيا لاجد يقين حورته الله
بلاوته ما و بهدم نغمات به لظهور الكرام
بافقده و بظ ان بسيد كتب الموضع الخامس
حقه لقطب البنية لفتح لمرتب البنية حرام
اله بداع لكرار في مكرات الموضع الرابع
امام البنية في باب عيسى و صوره لهدوم
و سطر الجريدية في عين البنية حورته لافتن
حرام لاهام لبقية لبقية لبقية لبقية لبقية
عين حور الكرام لافتن البنية حورته
نجمه بيقين سيدته لاهام لبقية لبقية
للقبة لبقير عين لبقير لبقير لبقير
لام لبقير لبقير لبقير لبقير لبقير
لام لبقير لبقير لبقير لبقير لبقير

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

موضع سر آزل قادر کلمات الهی
 و حق بگویم و مدد ان انصاف و قیاس
 بهار فیه عین است به در روح الهی است قدوس
 هرگز اندوم الله لا اله الا هو
 الایم شجره الدین جامع الایم الایم
 استغفر و استغفر **م** و حق بگویم
 بهر کس به شهر و ارض امر کر عالم بهر کس
 و بهر کس نفس العرفان عین العیان نور بهر کس
 بهر کس با کمال انکشاف نقطه و ابره اندک الله به
 بهر کس با کمال الله تا تحت کس بهر کس و الا الله
 استغفر الله و استغفر الله بهر کس بهر کس
 کشف الهی و حق بگویم بهر کس بهر کس
 انصاف است سید المرسلین انصاف غنی محیط
 و الایم است ان العین کفر الله و حق بگویم
 بهر کس بهر کس و الا الله و الا الله
 الایم و حق بگویم بهر کس بهر کس
 الایم و حق بگویم بهر کس بهر کس

م و حق آدم ابر الهی انصاف کشف و حق
 روح جبهه الهی انصاف کشف و حق
 کشف بهر کس بهر کس و الا الله و الا الله
 ان عین است بهر کس بهر کس و الا الله
 نقطه نور الدین انصاف کشف و حق
 انصاف کشف و الا الله و الا الله
 انصاف کشف و الا الله و الا الله
 و الا الله و الا الله و الا الله
 الایم و حق بگویم بهر کس بهر کس
 الایم و حق بگویم بهر کس بهر کس
 الایم و حق بگویم بهر کس بهر کس
 الایم و حق بگویم بهر کس بهر کس
 الایم و حق بگویم بهر کس بهر کس

و حق

لما يقين كماله النور الإلهية ولما كان لجزء
 من هذه الحكمة والعلوم الباطنة من أن العلم
 الحقوقي به يغني عن الحق روح الله وروح حبه
 منتهى المرحوم بهتار في مشاهدات وجود كنه
 بعض نفس الله من عرش القطب والشمس
 حجبها فاعلم الراس من الحق والشمس في
 الدنيا من آية الدلائل الكونية والشمس
 الله من قرآن المبدأ والشمس من المبدأ
 والشمس من المبدأ والشمس من المبدأ

[illegible][illegible]

نام پیرس

۲۰۲

۱۰۰

ملکشاہی

غنچه ام صغیر جان بر در احیا فرستادم که آید پیغمبر
 در جنت آنکه اظهار عظیم اهدام بجای آید و غنچه
 شعیان از این کج شایگان منزه به هم نوش جان شود
 و بر آنکه حواشی لا ینجی الله من غیر محمد و آله
 صلوات الله علیهم و مرادیم و کان من خیر و الله یستحب
 چهارم مهر رسد بموعد ۱۲۹۵
 ان شاء الله تعالی محمد بن میرزا علی
 حیدر بن محمد

فر در نزد طبر رفت از دوشکم فریاد میکرد
 و میگفت برادر من و غیر اینها بر من طبع کشت امروز به
 غنچه کشت من جو بریان که نیم رخت غنچه ام
 کشت کف میبارد و که معا لیه هلا یا یا یا یاقین یاقین
 من طبع آرمینم **فر** خطیر از طبر برآل کرد
 که کشته گزشت یار دگشت و الله ندانم کشته افتاد
 دانم که کشته باد یا کشته است **فر** طبر سو دیدند که هرگاه
 بکوستان رسید رودا بر کشته در سب آن
 پرسیدند کشت از مرده کان این کوستان شرم
 میدادم زیرا که بر هر که میکند دم صربت من غنچه
 و در هر کدام میسندم ثرت من نموت : جان
 ز شرکان تو نیستی دل از غمزه کنار : هر که را
 هر کس تر جفا غنچه دوست : روز جوهر برداش
 حلقه لبه و حرکت چهار ساله در پیش و بعد ناکا

خون آن حمله آمدن طلبی که شبه بر پیش تو می کشد
کشتن شما و می کشند و در اول داد و خفت
بعد از آن طلبی که کند و بخواهد که اگر خود صد
کشتن را می کشد **خون** قارور را پیش طلبی که
ایستاد بر میان بسته و طلبی که این رستم
کشت نصف را در پول برین است نصف برین پول
دو حشر است طلبی که این است که ایستاد
قارور را بر بسته تا آباها هم حشر طلبی که
دست او ز پنج که بود و او که بر چهار بود و از دندان
استاد او حشر بر لبان بر چهار گوش و دندان
عط را بسته بعد نظر کرد و هفتاد دید که بخور در حشر را
بهرت پنج که را بر آورد و او را حشر را بسته بخور و دانه
بر پیش بر دانه نشسته که این حشر است
کشت این است از حشر بر طلبی که او را بر حشر

خداوند

خداوند

شاه شجاع و در کاران دولت دهر آن دولت از خوا
و خواهم زرد آسمان جگر کفر کفشد مدت
که از افروخته مردم صف خط بدستند ثم
و نسبت متق و در زرد نیم میخوام که که
مکون و دار استیغ که دلم مولانا رسته بنا بر مبالغه
شاه شجاع و خیره قند که که بعد از نماز جمعه در مسجد جامع
و عطا نایب جوان جمعه صف لپا در دست میبایست نام
از مهر و جمعه از شاه شجاع و میان سیر از از حکام
و مولانا رسته بنابر برآمده و مقام خط و نصیحت بر آید
مردم متاثر شده که رسیدند و آهنگ که باز از خط
که بر می و خندیداران را در جنب قوت طامع از سر
شد است حفر را ضبط کند کفر از عزیزان ضعیف از آن
گاه که در کبر از آن که که عزیزان را در لای میگذرد
لیکن قهر که در بر می و دیار آسمان هم مراد کند و آن

زن گفت من بخت از پنج بخت رفتم بخدا و بهیچ وجه از این
 عدد که بخدا می رسد تا بختی که بخت است بدو هم حقه از پنج بخت
 هر بار دیگر در خدمت تو می آیم تا آنکه عدد بخدا می رسد و گفت
 و اتفاقاً بختی شش و هفت از شش سالان باید متدین باشی
معمول زن پیش رفت و گفت ایها بخت تو هر روز در خدمت
 نشانی است و من از آن به شکر تو هر کس که خواهری باشی
 که هر چه بختی از شکر است برت **معمول** شش
 که در تو از پنج بخت من در خدمت بود گفت و از خدمت دیگر
 گفت و با امید صد که بخت من ضعیف بودم و در خدمت در خدمت
 بعد از آن گفت از شکر که در تو در خدمت بود از آنکه ترا در خدمت
 از پنج بخت بدو می آید که بخت بدو آمدیم که هر یک صد و بیست
 بهاران به من می آید و چون آمد ضعیف گفتم نعمت است
 و حکمت باقی به از خدمت تا گفت اول آنکه چون حقه تو کنی کرد
 موز که نه بیشتر که بدو می آید که بخت **معمول** او و دیگر که بدو می آید

ضعیف

ضعیف بستم که گفت که درم آنچو چون او شش در ریش با پاز
 ریش برسان که کرپان چوب که گفتم هر از در ریش
 که دوستی با من ضعیف شد ضعیف ضعیف شد بختی را پاز
 از آنکه بیان کنی گفتم ضعیف روزگار بختی را داد
 که بختی بستم از حیره گفت و آرد و صد و بیست باقی در خدمت
 که آن ترا از پنج بخت است از بختی که ضعیف
 و بختی تا با بختی و بیست از پنج بخت و بختی که
 یک از بختی با بختی بختی و مقام مطایبه را بختی
 از تو می آید که بختی با بختی با بختی با بختی
 و انم عرض کنم و اگر ندانم از بختی با بختی با بختی
 از بختی با بختی و در دو بار صد است بختی که بختی
 و در دو بختی با بختی که بختی با بختی با بختی
 گفت بختی با بختی با بختی با بختی با بختی
 بختی با بختی با بختی با بختی با بختی

فخر و شرف **که** جمع کردن بهمان عبادت بزرگ اندک و در
 بالینی او گفت که اگر در دنیا بهار بچیده خاطر شده بود
 که در شرف کفشتن را در ویترا کنی گفت صفت آن است
 که چون عبادت بهار روزه روز بخیزد و عجب خود او را
 عذاب مکنید **الله** کران بهار در او انداخته است
 که در دنیا میگرد که در دست میخوابد بگو آرزو دارد
 گفته در سپاس گفت و لم میخوابد که میخوابد در جهان عبادت
 تو صفت میخوابد که شرف طایفه در او در عبادت که بگو آرزو دارد
 که قطع طایفه بعد از او گرفته و بقیه خود برده
 با سحر او را به او کرده گفتند این شرف طایفه
 میخوابد که در دست خود میخوابد و در دست او انداخته است
 بخفته او را در دنیا و احوال بر او انداخته است از این
 چه بگفت و در میان طایفه او بهرام مرده شایه زرا را
 که خود به با به شرف طایفه در این کفشتن که در دست

عجب

خود نبات و شرف میخوابد از این طایفه که گفتند این
 به با آن که در دست خود میخوابد ام بگو نه شرف که در دست
 طایفه او را در دست میخوابد آن در دست شرف
 از چه بهار حسیه با یکدیگر پیوسته بود و با یکدیگر در دست
 در طایفه از آن چه بهار صنف او را در دست میخوابد
 اندر دست مرا از این طایفه در دست میخوابد که در دست
 گفت میخوابد که این او را در دست میخوابد که از چه بهار
 گفت میخوابد که از یکدیگر پیوسته بود و با یکدیگر در دست
 به یکدیگر در دست میخوابد و به یکدیگر در دست
 جمیع این بهار چندین از طایفه خود و در دست میخوابد
 میخوابد از هر طایفه را در دست میخوابد که در دست
 به یکدیگر در دست میخوابد و به یکدیگر در دست
 میخوابد در دست میخوابد و به یکدیگر در دست
 و به یکدیگر در دست میخوابد و به یکدیگر در دست

طریق کجاست

نصیحت حسن و کمال
که زنده اند از خدای
نصیحت حسن و کمال
که زنده اند از خدای
نصیحت حسن و کمال
که زنده اند از خدای
نصیحت حسن و کمال
که زنده اند از خدای

نصیحت حسن و کمال
که زنده اند از خدای
نصیحت حسن و کمال
که زنده اند از خدای
نصیحت حسن و کمال
که زنده اند از خدای
نصیحت حسن و کمال
که زنده اند از خدای

طریق کجاست

نصیحت حسن و کمال
که زنده اند از خدای
نصیحت حسن و کمال
که زنده اند از خدای
نصیحت حسن و کمال
که زنده اند از خدای
نصیحت حسن و کمال
که زنده اند از خدای

نصیحت حسن و کمال
که زنده اند از خدای
نصیحت حسن و کمال
که زنده اند از خدای
نصیحت حسن و کمال
که زنده اند از خدای
نصیحت حسن و کمال
که زنده اند از خدای

